

A

184

五.

MAROSVÁSÁRHELY

Bolyai Dom. Könyvtár
Számozatlan: Teljes
Jelzet 893 8°

PÁPAI

PÁRIZ FERENCZ

Ábrahám Patriarkha
fia Izrah és
Bethuel leánya
Rebeka.....

beszélgetés

1794.

Szamu

ABRAHÁM PÁTRIÁRKA'
F I A

I S A K

És BÁTHUEL' Leánya,
R E B E K A

Házasságok' Alkalmatosságával lett
B E S Z É L G E T É S.

Mellyet
A' Méltóságos Ur Erdélyi Fő-Cancellarius
G R Ó F
BELHLEN MIKLÓS Urán,

És Szerelmes Házastársa GRÓF
RHÉDEI JULIA Asszony

Méltóságos Háza' Öröme Napjára

6626 $\frac{uu}{8}$

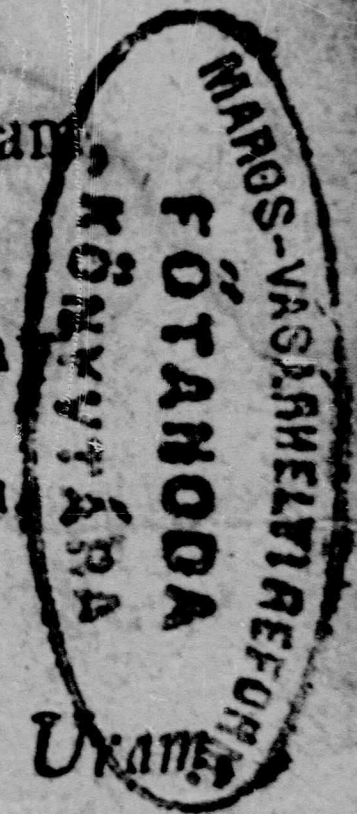
Mellyen
A' Méltóságos GRÓF URFI
Széki TELEKI SÁNDOR Urán,

És Méltóságos GRÓF KIS-ASSZONY
BETHLEN JULIA

Isten' Rendelése szerént-való Házassági össze-kelesek
véghez-vitetni fog, köteles jó indulatból, tisztességes és
oktató Múlatságra, Magyar Verseken ki-adott, és a'
meg-nevezett Méltóságoknak alázatosan ajánlott
a' Nagy Enyedi Kollégiumból,
1703-ban P. P. F.

M. Vásárh. Nyomtt. 1794. E. P. F.

Ö

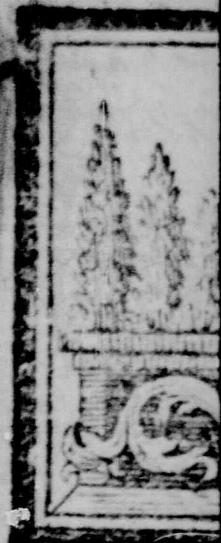

PÉLDABESZÉD. XIX: 14.

AZ URTÓL
VAGYON AZ ÉRTELMESES
FELESÉG.

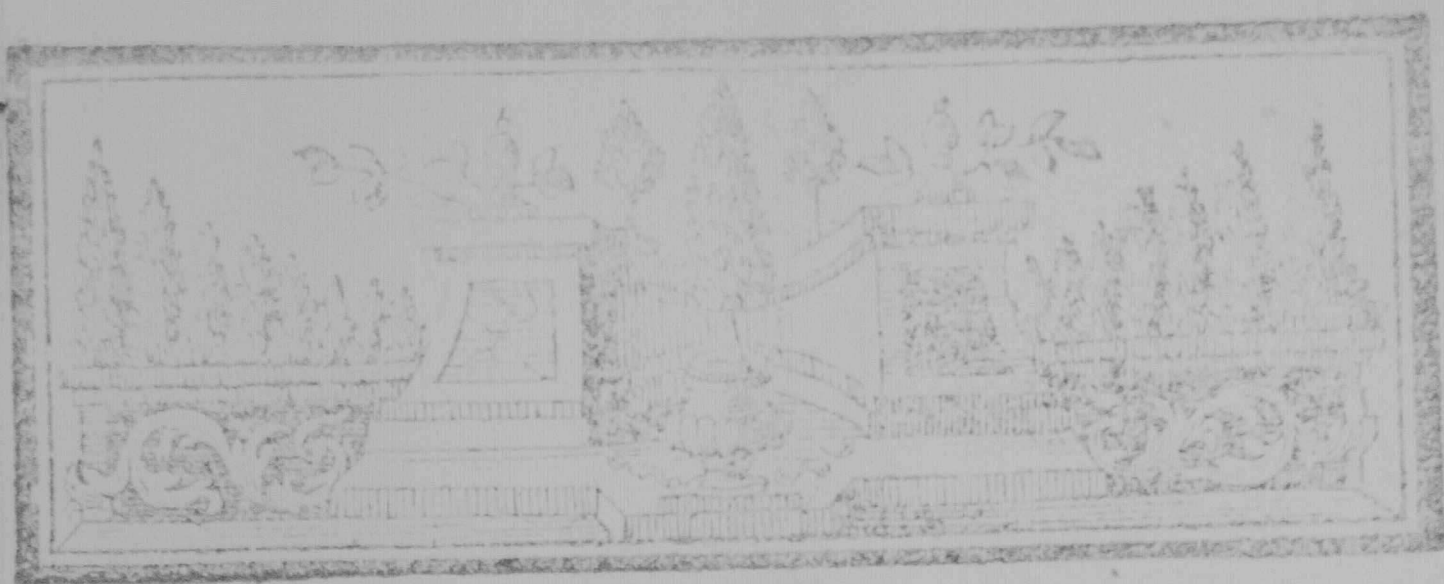

E

Ab. N

Te a?
Lát
Sok F
Atyafia
Egyik
Tud
Többi
I'sakot
Tsak
Kor
Hogy
I'sak a
Nem n
Egy
I'sak a
az ö
lesz
Övé
Övé n

ELSŐ BESZÉLGETÉS.

ÁBRAHÁM, ÉLIÉZER.

Ab. **M**iólta meg-hala az én édes Sárám,
Életem' fok baját kívül, míg élt, osztám
Egy fejemre szállott már minden nya-
Te a' mit segítesz Éliézer szolgám. (valyám;

Látok fok roszsz példát, fok rút veszekedést,
Sok Fiútól Atya, Anya, szenved verést,
Atyafiak közt-is szörnyű ellenkezést,
Egyik másik előll kapdossa az Ős részt.

Tudod, gyermekimet én meg-osztóztatám,
Többinek rézeket én pénzül ki-adám,
Párkot házamnál Örökösnek hagyám,
Tsak egyik-is méltán már nem vehet reám.

Koros ember vagyok, akartam kerülni,
Hogy én javaimon ne perelne senki;
Párk az Örökös, a' többi menne-ki:
Nem maradt tudtomra fenn akadály semmi.

Egyaránt nem jútott, nem tehetek róla;
Párk az Isteni Igéretnek Fija.

Az ő Magvára néz egész Kananéa,

Leszsz én utánam mindenemnek Ura.

Övé minden öreg 's minden apró barnom,
Övé minden szolgám és minden szolgálóm.

Szölők, szántó-földek, minden majorságom;
Nints' más gyermekemnek ezeken hatalom.

Három elztendeje Sárát el-temettem,
Szász negyven elztendőt én magam el-értem,
I'sák Fijam negyvent, a' mint fel-vetettem,
El-ért, házasságát e'dig nem kerestem.

De már én vén lévén, ő-is azt el-érte,
Isten' rendelését hogy szentül kövesse,
Élete' társául legyen egy Jegyese,
Ki legyen szemének ő gyönyörűsege.

Élié. Látok házasuló lok tsúfos példákat,
Mezítelen szája éretlen ifjakat,
Tizen-négy elztendős gyenge Leányokat
Öszve-adnak fokban, és ízerzik bajokat.

Igy a' gazda nem tud semmit-is keresni,
Gazdaszfzony nem eszes a' gondot vitélni:
Nem tudnak, egy szóval, semmi jóhoz fogni:
A' kélz hamar el-kél, meg-kell szegényedni.

Eszem, iszom Ifjak gazdát meg-kérülik,
Erőssen uralják, mindenütt kísérik:
Lopnak rajta, borát és kenyerét költik;
Húsát rólla észik, tsontját ebnek vetik.

Más felöll az Afzfzont vén szülék kísérik,
Öltöztetik, féltik, termetét dítsérik;
E' mellett magokat bizony nem felejtik,
A'dik mesterkednek, fzemét-is ki-kérik.

A' mi nagyobb, mi léfzen a' végek;
Tsak el-tsenevéznek idő előtt ezek,
Gondját sem viselik, ha leszfz, gyermekeknek,
Magok-is gyermekek lévén, 's értetlenek.

Dolgot-is nem talál az illy' ifjú gazda,
Rá járnak baráti, a' bort a'dig iszja,
El-köszvényesedik, gyengül keze, lába,
Bénnaságra fordul régi friss ugrála.

Ábr. Hogy
De 's kit hon
Mert ha fze
Ne legyen v
Nehezen
Noha néme
De én nem
Nints' fzeb
Nagy Ur
Kik nékem
Az Hittéus
Tudom id
Abimélek
Pikbolla-is
Ez minde
De ő Vall
Azonba
Hogy a'z
Vagy Ős
Söt még
E' Ka
Tudod b
Ők sem
Egy Iste
Az ig
Környül
E'ről ig
Tsak ez
Ha a
Az ege
Istenem
Jovára
Éliéz.
Mind

Ábr.

Ábr. Hogy meg-házasítsam *Psákot*, fel-tettem,
De 's kit honnan végyen, elmém' hányom-vetem,
Mert ha ízemem hűnyik, bizony igen félttem,
Ne legyen veszélyül, kiért könyörgöttem.

Nehezen aluszik egy párnán két Vallás;
Noha némellyeknél, látom, az-is szokás;
De én nem ízeretem, lássa mit tsinál más:
Nints' szebb, mint a' lelki 's testi meg-alkuvás.

Nagy Uri emberek ezen földön vagynak,
Kik nékem, úgy látzik, hogy mind jót akarnak;
Az *Hittéus Efron* engem' hív Urának,
Tudom ide adná Leányát, Fijamnak.

*Abiméle*ekkel nagy az esmeretsegem,
Pikbolla-is, tudod, vagyon szövetségem;
Ez mindenik ízeret, igen bersül engem';
De ő Vallásoktól idegen a' lelkem.

Azonban némellyek leányokat adják,
Hogy a'zal vejeket hálójokba hajtsák,
Vagy Ős jószágoktól az által meg-fofsízzák,
Sőt még életét-is gyakran kotzkáztatják.

E' *Kananeusok*, kik között most élek,
Tudod bálványozó ostoba emberek,
Ők sem tudják számát me'nyi az Istenek;
Egy Istenem vagyon, vélek nem tserélek.

Az ígért *Mag* felől ezek nem hallottak,
Környül metélkedést álmokban sem láttak;
E'ről ígéret lett, tsak az én *Magom*nak,
Tsak ez Isten' népe, többi mind átkoztak.

Ha azért *Psákot* itt házasanám,
Az eget a' föld-el majd öszve zavarnám,
Istenem *Frigyéből* ötet ki-tagadnám,
Jovára szélezvén épen el-rontanám.

Éliéz. Hát ha az házasság által lelket nyerne,
Mind Ipa, mind Napa, Jegyessé meg-térne,

Idegen ház-népből Isten' népe lenne,
Igy az házasságban *Isák* nem vésztené.

Abr. Eliézer, néked egy szóval meg-mondom,
Az egy Fijamon én ezt meg-nem próbálom,
Bizonytalansággal így nem kotzkázatom,
Nem jól esmériz engem', ezt meg-nem tanulom.

Sok példákbl tudok, 's hallok ellenkezőt,
Hogy a' melly Férjfiú igaz Vallásban nőtt
A' Feleségéért végre tserélt hűtöt,
A' Bálvány mint métely olly' ragadóvá lött.

Illyen fokat részben a' gonosz társaság;
A' babona tsitsó ám tsak ollyan jólság;
Meg-fzedül, ezt látván, a' tudatlan vakság;
A' mi nagyobb, hódolt a' képzelt tudólság.

Istenem! mi csék az ártatlanságba,
Kígyóval az *Eva* mind a'dig futtoga,
Hízelkedő erő míg belé akada,
Bólts Férjét magával ejté nagy romlásba.

Közlebb, hogy fijamat *Ismáelt* említsem;
Mert hogy eszembe jut, el-vész minden kedvem,
Jó háznál született, környül-metéltettem;
De már ő a'nyi tűz, mennyiszer említem.

Nem a'nyira vetek reá, mint társára,
Amaz Egyiptomi bálványos leányra,
Kit szerze ő néki az anyja *Hágára*,
Nem annyira teste' mint lelke' kárára.

Attyának Istenét el-hagyá *Isis*ért,
*Ósiris*ért, szénát évő Istenekért,
Vadászok Istenét választá az URért,
Minthogy ő-is vadász szerentsét várt azért,

Kóré Bátyám fja' *Lót* ötsém mint jára,
Jámber Isten felő tanult ember vala,
Pogány alfizonyt véve, onnan két leánya,
Irtózik az ember mit műveltek rajta.

Isák.

Isáknak
Mint érje
Mészze-i
Mint-sem

Lehet
Emberség
Vagy Ur
Vagy tsí

Az illy
De még-
A' felől
Mert ez

De a'
Nem le
A' lelke
Áldást

Elié.
En az
Most la
Elmén

Abr.
Eliézer
Semm
Értsd

Isák
Nagy
Tudo
Vidd

Elié.
Tüz
Kívá
Hísz

Abr.
Bets

Isáknak én inkább kívánom halálát,
Mint érjem valaha ilyen Házasságát,
Meiszze-is el-küldök, fel-keresem Társát,
Mint-sem hogy én lássam lelkének illy' kárát.

Lehet a' Feleség büszke és vakmerő,
Emberséges embert házából ki-néző,
Vagy Ura süvegét fejében viselő,
Vagy tsintalanságra vetemedett meddő.

Az ilyen-is nagy baj a' szegény Férfinak,
De még-is olyan nagy láttatja nints' a'nak,
A' felöll a' házi dolgok mint folyhatnak,
Mert ezek mint külsők, 's orvosoltathatnak.

De a' ki babonás, pogány, istentelen,
Nem lehet hogy Férfi soha nyerjen ebben,
A' lelke miatta örökké ég tűzben,
Áldást sem lát házán, veszni kell mindenben.

Élié. Soha bizony e'ről így nem gondolkodtam,
En az házasságot könnyebnek tartottam;
Most látom, miben áll, hogy töled hallottam,
Elmém' tsekélysege szélesedett Uram.

Ábr. Régi még-hitt szolgám, leg-hívebb embe-
Éliézer te vagy, ezt veled közlöttem, (rem,
Semmit ebben nem tud az egész tselédem;
Értsd-meg hát bővebben, a' mit én fel-tettem.

Isák Fijam' dolgát azért reád bízom,
Nagyban bírállak-meg, de azt-is jól tudom,
Tudod természetem, benned meg-nyúgtatom;
Vidd véghez hát híven, a' mi én szándékom.

Élié. Uram tsak parantsolj, kész az engedelem,
Tüzön, vízen, éltem' érted nem kíméllem,
Kívánságod' értvén, bizony véghez viszem;
Hiszem Istent, léfzen segedelme velem.

Ábr. Látom, nagy Urak-is fokszor vagynak, baj-
Betsületet ritkán vallnak szolgájokkal, (jal,

Siető az útjok, nem gondolnak a'zál,
Dögön el-maradnak Noé hollójával.

Többire most majd mind olyanok a' szolgák;
Nem mi tisztek, tsak a' napokat számlálják,
A' fizetést igen szorosan kívánják;
De nem bletsülletet, tsak a' bért vadászfizák.

Szemben mindenre rá ígérnek magokat,
Esküsznek, hogy fogják szerényen dolgokat;
De mihelyt távoznak, felejtik azokat,
Nyereségnek tartják meg-tsalni Urokat.

Téged' pedig régen én másnak csmérlek,
Ez oka hogy fővé házamnál tettelek,
Fijam tanításán téged' meg-hittelek,
Most-is itt minden jót általad reménylek.

Te vóltál Fijamnak másik nevelője,
Jó Tudományokban 's erköltsben nemzője;
Minden-féle rosztól mint Attya őrzője,
Nem-is tölt hiába ifjúi ideje.

Nagy Urak' gyermeket látom mint nevelik,
Agár, kantár, pohár, tsak a' mihez szokik;
Testét gyakorolják, elme java múlik,
Idővel életek nem érik, tsak rögzik.

Tudós ember nállok vagyon utálatban,
Nints' gyönyörűségek a' bölts írásokban;
Papot látánk, még azt mondják tsúfságokban,
Nem léfzen szerentsénk ma a' vadászatban.

Bóldog Isten! hát ha Ördögöt látnának,
Talám szerentséhez jobban bízhatnának.
Bezzeg nints' efféle szájában Isáknak,
Nem ad ő helyt ilyen hiában-valónak.

Te tetted Fijamat más jobb elméjüvé,
Képzitted igaz Fejedelmi emberre:
Mert tsak elme' java embernek az övé;
A' mi azon kívül, az lehet mind másé.

Igye-

Igyek
Hü izol
Földi ja
Es Nem
De m
Meg-is
Kivált
Mellyb
Élié. M
Talám
Nyúgo
Hogy
Ábr.
Azon
Mésó
Az ho
Ná
A' L
Egye
Mcg
M
És e
Hog
Sem
Éli
Nem
Ebl
Egy
A
Ho
Só
Ta
Es

Igyekezem én-is háládatos lenni
Hű szolgálatodért, 's többre serkengetni,
Földi javaidat meg-szaporítani,
Es Nemes emberre szolgaságból tenni.

De még-is magamat adósnak csmérem;
Meg-is bizonyítom, ha még-tart életem;
Kivált telyesedik ha most reménységem,
Mellyben-is tsak nálad nyugott-meg a' szívem.

Élié. Mond-meg Uram ne tartsd elmémet függő-
Talám hűségemről nem estél kétségben, (ben,
Nyugott lehet Lelked bizonyoson ebben,
Hogy jó híved vagyok, és léfzen mindenben.

Ábr. Ülünk-le hát, tovább mert nem tartóztat-
Azon vagyok most-is, képemben valljalak, (lak,
Mésopotámia - felé indítalak,

Az hól Ötsém *Nákh*or maradéki laknak.

*Nákh*ornak a' Fija ott lakik *Báthuel*,
A' Leányos ember, ő hozzája menj-el,
Egyet azok közül *Isáknak* jegyezz-el,
Meg lévén ne kétsél, veled együtt hozd-el.

Most pedig tomporám-alá tégyed kezéd,
És esküvésseddel nekem azt ígérjed,

Hogy Fijamnak fenki Leányát nem vészted,
Sem *Nákh*or' házához Fijamat nem viszed.

Élié. Kertőn áll a' vásár: hívom! hát ha nem jő?
Nem én léfzek ebben halandó hanem ő;
Ebben az én fejem felette igen fő,

Egy gondolatomból a' másik pötön-nő.

Ábr. El-jő, én úgy hiszem, mihelyen meg-érti,
Hogy nem idegene a' ki társul kéri,
Sőt atyafi gyermek, és tsak harmad ízi,
Talám magától-is közinkbe fog jöni.

Hogy ha pedig málok eszéből ki-vernék,
Es hozzánk el-jöni tsak nem ígérkeznek,

Másképen dolgának nintsen szaporája,
Mindenütt nem lehet maga szeme 's lába.

Élőzserben jó szolgai jeleket,
Hűséget, hallgatást és nagy serénységet,
E' mellett pediglen szelíd emberséget;
Látok Isten-felő szép jámbor életet.

Vagyon-is illendő keménysége néki,
A' szó-fogadatlant hamar meg-is veri,
Kivel mint kell bánni, elzefen meg-nézi,
Boszszúját helytelen senkin ő nem üzi.

Nem részeges, nem kell sem kártya, sem kotzka,
Mert némelly szolgának nintsen egyéb dolga,
Ki nem esik soha kezéből a' pipa,

Mint a' győri kapu olly' füstös a' szája.

Sok, kit Ura dolga ágyból fel nem venne,
Mély-földekig kupa borért el-kísérne,
Udvarban étlen-is inkább el-henyélne,
Mint jó fizetésért dolgos házhoz menne.

Élőzsernek én nem hallottam szitkát,
Sem rút esküvését, sem irtózó átkát,
Más, szerettéből-is csak szórja az attat,
Esküvés nélkül nem szóllja három szavát.

Mind ezekből méltó reménységet vettem,
Betsületemre jár a' hová küldöttem;

Azért alázatos könyörgéssel kértem,
Hozza-meg javunkra az én Jó Istenem.

Isáknak-is ezen dolgot meg-jelentem,
Mert ő még nem tudja hová 's mint küldöttem,
De ha én a' dolgot elméjébe télzem,
Mint jó szelíd Fiú kéfzen enged nekem.

HARMADIK BESZÉLGETÉS.

ÁBRAHÁM, ISÁK.

Eljam! azt a' napot én régen kívántam,
Isten meg-mutatván, hogy én azt tudhassam,

Ki

Ki léssen? ki által Ípának hívassam,
'S Kiben a' meg-ígért Nemzetemet lássam.

Menyem nem Leányom, azt szokták mondani,
Tudok sok példákból én a'tól tartani;
Mert a' Leány szokott sokszor álnok lenni,
A' mi benne lappang azután kél az ki.

Utánnam róllad szól Isten' ígéreti,
Minden Atyád fia ebből rekedett-ki;
Ti d *Kananéa*, nem vészten részt senki,
Rajtad kívül a'hoz senkinek nints' közi.

Régen vagyon nékem akaratom erre,
Hogy keresnék Elted' Társa a' ki lenne,
Olyan kiben mind én meg-nyúghatnám, mint te,
Egy baiból pediglen nagyobbba ne ejtne.

Most azért jó Fijam vedd reá magadat,
Hogy így szaporítsa-meg Isten Magodat;
Míglen meg-halok, hogy lássam Aldásodat,
Kezd-el tanátsomból új Gazdaságodat.

Isák. Édes Atyám, de hogy hogy tselekedhessem,
Nints' négy Észte deje mióta kesergem,
Sára édes Anyám' távozását tőlem;

Hogy kell síralomról illy' örökre lépnem.

Abr. Illik az Embernek Kedvesét síratni,
De a' rendi felett ezt sem jovalhatni,
Kivált kinek a'ról vagyon erőss hiti,
Hogy a' mi Halottink fel-fognak támadni.

Ne kövessük itt a' *Kananeusokat*,
Kik tovább nem viszik vígasztalásokat;
Hanem csak a' sírba temetik azokat,
Halálokon túl nem látják ő javokat.

Isák: Édes Atyám, hát ha még nem-is ideje,
De az ám hadd legyen, akadozok ebbe,
Hol találnék kinek velem mind erköltse,
Mind pedig Vallása szépen meg-egyezne.

Mer

Mert
Akarato
Olyan
Hogy n
Abr.
Mert n
Eléxert
Lás m
Isák.
A' bel
Mind
Jó m
Abr.
Éppe
Ha l
El-t
Isák
Hol
Igy
Isten
D
Hát
No
Mi
F
Me
No
Bé
P
D
S

Mert én, noha erről még nem gondolkoztam,
Akaratod alá akaratom adtam,
Olyan Fijad lenni mindenkör kívántam,
Hogy méltán senkitől ne vádoltathassam.

Abr. Jól tselekízed Fijam, úgy áld-meg az Isten,
Mert nem lehet kétség én ízeretetemben,
Elézeret várom, légy jó reménységben:
Lásd minden dologodhoz míg el-jő, Iserényen.

Isák. Elézer hól van, még azt-is nem tudom,
A' beszédeiből hanem ha gyanítom,
Minden dologom aránt rád vetettem gondom,
Jó munkádnak végét jó fiú el várom.

Abr. En ötet küldöttem Atyámfiaihoz,
Éppen Siviába a' Nákbor' Házához,
Ha Istentől vagyon, onnan egy Leányt hoz,
El-tökéltett szándék, Elmém már nem haboz.

Isák. Tsudálkozom vala, beszéded mit tégyen,
Holott soha erről nem-is szóltál ingyen;
Igy értvén a' dologot reá hajlok könnyen.
Isten' és jó Atyám' akaratja légyen.

De hát ha el-nem jő; Hazáját nem-hagyja,
Háza füstje jobban tetszik; mint más lángja;
Noha meg-kell lenni, ha Isten akarja,
Mindeneknek Szívét a' ki hajtogatja.

Bízom én-is, hogy az Isten véghez-viszi;
Mert ő kezdette ezt én elmémben nyomni,
Nem most kezdettem én az Istenhez szokni,
Békével el hozzák ő erőls Angyali.

Légyen mindenekben Isten' Akaratja,
Pénz, Jószág, és egyéb Atyák' adományja,
De a' jó Feleség tsak az Isten' dolga,
Sem Tanács, sem Erő, nem használ itt soha.

NEGYEDIK BESZÉLGETÉS.

É L I É Z E R.

EN URamat e' dig meg-áldotta Isten;
De már minden-felé szemlélgetvén itten,
Látom, Hegy, Völgy, Mező, Víz, Ember, és min-
E' melzfze Országban nékem esmérletlen. (den,

Ugy gondolom *Kárán* ez Város előtttem,
Hól *Báthuel* lakik, kihez én küldettem;
De nem látok Embert, kitől meg-kérdhessem,
Melly utfzán, vagy háznál, *Báthuel*t keressem.

Nagy dolog pediglen, a' mi rám van' bízva,
Hozzá nem foghatok a'hoz tsak kardéba,
Mit tsináljak e' nagy bizonytalanságba?
Nintsen egy esmérőm, ki tanátsot adna.

Azt tselekszem, a' mit szoktanak követni,
Kik valamelly Tengert akarnak keresni,
Follyó víz után kell azoknak credni,
Mellyet tudnak azon Tengerbe szakadni.

Látok távól Kútat, az hová sietnek,
Vízec meríteni e' Várból mindenek,
Kivált immár mostan hogy Estvére kelnek,
Látom szorgosok-is a' merítő vedrek.

Itt-is folyamodom hozzád én ISTENEM!
E' fereg Leány közt mütasd-meg énnekem,
Az *Isák'* számára kihez légyen kedvem,
Tanáts nélkül vagyok, URam taníts engem'.

Senki nem vallotta kárát Könyörgésnek:
Tsak róllam-is példát vehetnek mindenek.
Nem vólt haszna sokszor sok verejtékemnek,
Egyedül ISTEN vólt ereje erőmnek:

Szánd-meg az én Uram' *Ábrabám'* vénségét,
Otthon én utánnam sok epékedését,
Téged' ISTENT kereső sok Könyörgését,
Hozzá jó kedvednek add-ki itten jelét.

E' lé-

E' légy
Sok Leán
Hogy víz
En közel
A' mel
Es az mi
Vízec ad
Légyen
Mert
Idegen
Azért ts
Segéld

REBB
Majd
A
Vatsor
Mert
En
A'nak
Öldal
Vagy
Me
Még
En ts
A' ki
M
A' re
Szép
A' p
E
Me
Min
Te

E' legyen pediglen Szereteted' jele:
Sok Leányzók gyűlnek most kúthoz seregbe,
Hogy vizet mérítsen ki ki ő vedrébe,
Én közel meg-állok a' kút' ellenébe

A' melly Leányzótól pedig vizet kérek,
És az mind énnékem mind a' tevéimnek
Vizet ad és merít, míg meg-elégednek,
Légyen az Jegyese Uram gyermekének.

Mert tsak hijába itt én tudakozásom.
Idegen lévén, lesz' az én szóm tsak álom,
Azért tsak egyedül te hozzád folyamom,
Segéld tanátsoddal az én gondolatom'.

ÖTÖDIK BESZÉLGETÉS.

REBEKA: ÉLIEZER, DUMA, Éliezer' inassa.

Majd estve lesz', hamar ki-futok a' kútra,
Az alatt pediglen te *Paradaliska*,
Vatsorát készítsed, minden legyen tiszta,
Mert a' te étkedben gyakran esik hiba.

En mihelyt a' házból dőlgomra ki-lépek,
A'nak én rend szerént ezt a' hasznát vészem;
Oldalához ragad fazékamnak étkem,
Vagy tóval a' leve benne nem ehetem.

Meg-lásd szépen süljön az a' borjú tímer,
Még most a' veséje majd hamuba hever:
Én tsudállom, hogy ő mindjárt szunnyadni mér,
A' kit a' vas kalán annyiszor verten vér.

Most jól van a' paré, meg ne kozmásúljon,
A' répának nem árt, vedd-ki, tsak úgy álljon,
Szép kövér Berbétsnek a' szegyivel vagyon:
A' pogátsa hamú alatt meg ne aszszon.

En oda nem késem, mindjárt itthon termek,
Meg-látom mit mivellsz, bizony számot veszek,
Mindenben mindenütt mert én nem lehetek,
Te vagy rosszsz, miattad én-is ott szenvedek.

De

De mit látok ezek mitsoda emberek,
Idegen Országi az ő öltözetek:
A' mint hallom, nem-is egyez velünk nyelvek,
A' kút mellett vagynak oda hogy hogy menjek.
Ez idegeneket nő én addig nézem,
Majdon a' vederrel magam' itt felejttem:
Vólna pedig otthon nékem mit művelnem,
Az én jó szolgálóm tudom mit főz ennem.
Dum. Bezzeg Leány ám ez! mondom Uram én-is,
Szép termetű, fehér, piros ortzája-is,
Természete pedig a' színe nem hamis
A' mint észre vészem, nem szinte gyermek-is.

De mint illik tejér kezében a' veder:
Bezzeg itt a' Leány mint nálunk nem hever,
Az öve arannyal szőtt széles heveder:
Jó erőss, né me'nyi vizet húz-fel egyszer.

Hogy nem vigyázzsz Uram, mitsoda termet ez?
A' mi Leányink tsak merő majmok ehez,
Nézd-meg valójában szemednek ne kedvezz,
Ne keress mást, tsak ezt vehetnéd kezedhez.
Élié. Hamarébb szemedbe akadt néked *Duma*,
Én a' fok Leány közt meg nem láttam vólna,
UR ISTEN jelentsd ki, talám szinte ő az,
Kieért könyörgöttem e' hofszas útamba.

Fogd e' Tevét *Duma*, bizony meg-szóllítom,
Majd hozzája megyek, mert siet úgy látom,
Ki Leánya legyen majd ki-is tanulom,
Több beszédem hozzá, úgy alkalmaztatom.

Egészséggel ez Hely' tisztes szép Leánya!
Reb. Békeiség néked-is más Földnek Férfia!
Élié. Egy szót szóllok, a' dig ne szánj mulatnia,
Vedredből hadd igyam mert el-szomjúztam ma.

Reb. Fogjad Uram igyál, ne élj fok kéréssel,
Tisztán merítettem, igyál, a' me'nyi kell;

Söt a' T
Meríték
Hozz
Meg-tő
Híszem
Meleg
Élié.
Külső,
A' mit
A' kit
Mik
Némel
Némel
Én tar
De
Felém
Meg-a
El-kez
Reb.
Hozz
Meg-
Njnts
Élié.
Mire
Nem
Hog
E'
Jó e
Kcz
Ez
Re
Jó
Má
Ö

Sőt a' Tevéknek-is egy-néhány vöderrel
Merítek ha tetfzik, nem fáradok ezzel.

Hozzátok közzelebb Szólgák a' tevéket,
Meg-töltöm a' válut, igyanak eleget;
Hiszem nem vészszük itt mi pénzen a' vizet;
Meleg van, enyhítsék el-cpedt bélüket.

Elié. Bóldog Isten, hiszem jól tanúlt Leány ez!
Külső, belső szépség ebben mint meg-egyez,
A' mit pedig inkább Lelkem itt meg jegyez,
A' kit én keresek, bizony az lehet ez.

Mikor illy' dologban vagyon elő-mentek,
Némellyek köszönik azt a' Szerentsének,
Némellyek a' magok ferény elméjének;
Én tartom az Isten' Gondvifelésének.

De ímé el-végzi szinte a' víz merést,
Felém igyekezik, hozzám jó-is mentést,
Meg-ajándékozom, úgy téfzek más kérdést,
El-kezdem előre itt az esmérkedést.

Reb. Látván idegenben nagy emberségedet,
Hozzám egy Leányhoz erefzkedéfedet,
Meg-itatám vízzel szomjú Tevéidet;
Nintsen-é mit kívánj édes Uram többet?

Elié. Nintsen, mert még ez-is felette sok vala;
Mire emberséged téged' le borsátá;
Nem lehetek én-is olly' háládatlan ma,
Hogy nálad ne legyen kedvem' ajándéka.

E' szép arany-függőt tőlem azért fogd-el,
Jó emlékezetre homlokodra tedd-fel:
Kecedet-is adjad, hadd ékesítsem-fel
Ez Ofirból hozott két Arany-peretttzel.

Reb. Egy kevés kút-vízért sok ennyi ajándék,
Jó Uram, mit gondolsz? ugyan meg-po'sdulék,
Más ékekségekhöz szoktattak Atyámék,
Ő Gyermekieket virtussal neveiték.

Élié. Ki neve Atyádnak, ha szabad kérdeni?
Reb. Báthuel, ha fogtad valaha hallani.
Éli. De mellyik Báthuel? hadd tanúhassam-ki.
Reb. Nálkbor édes fija, kit Milka szült néki.
Élié. Mit hallok! melly közel járunk mi egymás-
Közelített ISTEN az én jó tzielomhoz: (hoz,
Harmad ízéd vagyon néked az Isákhoz,
Abrahámnak az én Uramnak Fijához.

Reb. Uram de mitsoda Ábrámat emlegetsz?
Nálkbor' bátyját talám? ha úgy van, közelgetsz,
Az esmérőséghez, 's kedves vendég lehetsz,
Jöjj Atyám házához, ma tovább nem mehetsz.
Jó szállásod leszén nállunk mind magadnak,
Szalma, abrak elég a' fáradt marháknak;
Szüléim, mint ISTEN' Angyalát úgy látnak,
Mett híret-is ritkán halljuk Ábrabámnak.

Én el-mégyek előll, jó hírt viszek haza,
Ditsekedem én-is így ajándékokdba;
Az Atyám házának leszén öröme ma,
Ne késsél meg-szálni, mert a' Nap le-hajla.

HATODIK BESZÉLGETÉS.

É L I É Z E R.

EZ útban ISTENem be meg-bóldigítál:
Fáradtságom nem-is érzem, úgy meg-áldál,
Hogy kevés munkával már ízembe juttatál,
Örök tanátsodban kit nekünk gondoltál.

Nagy Ember gyermeke, még pedig Atyafi
A' dolog kezéből, úgy látom nem sír-ki;
Észfel, emberséggel folynak a' beszédi;
Kényesnek, kevélynek nem mondhatja ienki.

Koránt sem ilyenek a' Kanaán-béliek,
Kik kitsinységektől kényeztetve nőnek,
Kenődnek, fenődnek, és téjben ferednek,
Minden gondjok tsak hogy bőrökkel tessenek.

Tán-

Tánta
Minden
Metfzel
Meg-izz
Ez n
Kemény
Tzikor
Isák ak
Tud
Várakó
Hova
Hívatl

LA
E des
E A
Ez fü
Tsud
Reb.
E'dig
Néke
Egy
Lál
Ez k
A'di
Vats
Élie
Tsu
-La
Jöji
El
Ho
En
Lá

Tánczosok, kártyázók; de nem kell a' gu'saly
Minden fonásokból nem telnék egy ing-aly; '
Metszefz véle? tsak azt nyered, hogy izégyen,
Meg-izzad gondoktól miatta a' fő-aly. (valy,

Ez nem festett igaz természeti ízine,
Kemény, tömött teste, 's meg-van az ereje,
Tzikornya nélkül-is ékes a' termete,
Isák akár holott elő-állhat véle.

Tudom jól, hogy e'dig hírt adott felőlem;
Várákozom, talám Attyától jó hirem
Hova szálljak, 's hova Tevéimet köffem,
Hívatlan nem illik bé-szemtelenkednem.

HETEDIK BESZÉLGETÉS.

LÁBÁN, REBEKA, ÉLIÉZER, DUMA.

Edes húgom, vallyon nem álmodt beszélfz-é?
Ábrahám' szolgáját hát ugyan láttad-é?
Ez függő 's peretzek tőle jörttenek-é?

Tsudaám, örüljem, nem tudom 's hiddjem-é?

Reb. Édes Bátyám, abban semmi kétség nintsen.
E'dig sem értél-meg engemet semmiben;
Nékem-is nem kitsiny tsudám vala ezen,
Egy víz merítéffel mit mutatott Isten.

Láb. No hát itt nem késem, eleibe mégyek,
Ez kívánt Vendégnek vezetője léfzek;
A'dig Húgom mindenek kéfzen légyenek,
Vatsora ideje van egészségesnek.

Élié. Siet e're felénk egy ember valóba,
Tsuda, ha iménti Leánynak nem dolga.

Láb. Légy áldott meszfzinnen jövő Atyámfia,
Jöjj-bé mindenestől a' mi hajlékunkba.

Élié. Békefsség néked-is; de illy' fzeretettel,
Hogy hívíz engem', kit nem esméríz téljességgel?
Én ugyan meg-szállok nálad nagy jó szível,
Látom téged' hozzám Isten készített-el.

Láb. Ábrám' embere vagy; a' mint hallottuk,
Es szép jeleit-is a' Húgomnál láttuk,
Nagy Atyánkfiának Ábraámot tartjuk,
Hogy felőle töled haljunk, alig várjuk.

Élié. Légyen hálá az én URam ISTENemnek,
Ki újjal mutatja a' mit én keresek,
Házatokhoz én-is örömet kísérlek,
Jelen-lételemmel hogyha kedvet lelek.

Láb. Mint Atyánkfiát olly' kedvesen látunk;
Készüljete szolgák, itt ne mulatozzunk;
Hogy elébb nem tudtuk, azt szégyenljük magunk,
Étellet, itallal nyugodalmat adunk.

Mosódásra vizet adunk lábatoknak,
E' szokása nálunk az úton-járóknak:
Szalma 's árpa elég lesz a' marháknak:
Ugy tselekízem, helye hogy nem lesz' panasznak.

Dum. Ez útban csak fajtót 's száraz füget rágtam,
Az úti tömlőkből poshadt vizet ittam,
Sok ideje már hogy főtt étet nem láttam,
A' bornak e' pufztán hírét se hallottam.

Ma bizony hasamnak el-verem' panaszát,
Ha meg-találhatom *Káránban* a' konyhát,
Vagy négy ejtelesnek meg-íszom a' borát,
A' Gazda tégye-el bátor a' pohárát.

NYÖLTZADIK BESZÉLGETÉS.

BÁTHUEL, MOKA Báthuel' Felesége.

Bát. **E**nnénk már Gazdaszony, kész-é a' Vatsora
Tudod még az imént megmondottam vala
Lábán sem jó, az új vendégünk-is oda,
El-poshad az étet, roszízul ehetünk ma.

Mok. Az étet bizony kész; de ők-is mulatnak,
Míg szalmát abrakot marhájoknak adnak,
Azonban magok-is a' szennyből mosódnak,
Ez az első gondjok az úton-járóknak.

Bát.

Bát. N
Mi ok
Félek,
Nem l
Mok.
A' min
Ajánd
Es ho
Bát.
Könny
Vagy
A' má
Há
Ide h
'S itt
Hogy
Mok.
Meg-
Gonc
De é
Bát.
Légy
Vigy
Ideg

Éli.

Kö

Bát

L

Má

Bát. Már el-várom ; de te mit gondolsz felőle ,
Mi okon jöhetett e' Szolga illy' mezfze ?
Félek, hogy hirtelen örülünk nékie ;
Nem lehet-é vallyon tsalárdság ő benne ?

Mók. Nem illik itt talám gyanúsoknak lennünk,
A' mint *Rebeka*-is szól félőle nekünk ,
Ajándékot adott hogy ötet ízeressük,
És hogy Atyánkfia embere el-hiddjük.

Bát. Én pedig azt mondom, nem kell könnyen
Könnyen hívést ember meg-is szokta bánni, (hinni
Vagynak embereknek ezer mesterségi,
A' más Országokat hogy tanulhassák-ki.

Hát ha ő még jól meg-lopta *Ábrabámot*,
Ide hozta tőle a' lopott marhákot,
'S itt a' Leányunknak a'ból gazdálkodott,
Hogy utat veszessen, véle okoskodott.

Mók. Mindent ki-tanuljunk majd a' Beszédéből,
Meg-esmérhetjük az ő viseléséből,
Gonoszság embernek ki-tetszik szeméből,
De érkeznek. Most ne szóljunk többet e'ről.

Bát. Jönek ! hát Asztalhoz nosza készüljenek ,
Légyen mindjárt kézen asztalon az étek,
Vigyázz, a' fel-adásban ne légyen véték,
Idegenek előtt jó rendet tégyetek.

KILENTZEDIK BESZÉLGETÉS.

ÉLIÉZER, LÁBÁN, BÁTHUEL, MOKA,
REBEKA.

Éli. **L**E-mostuk már rólunk hoszfzas útunk'porát
Tevéink pajtában eszik a' jó árpát;
Köszöntsük ideje, már az öreg Gazdát,
Báthuelt Ábrabám' Ötts Nákhor' fíját.

Láb. Első dolgom az vólt, hogy meg szólítsalak
Már, hogy az Atyámmal ízembe juttassalak ;

Régen már utánnunk hogy ők várakoznak,
Vátsorálni nálad nélkül nem akarnak.

De lám mind a' ketten; Atyám és az Anyám
Szintén az ajtóban állnak, a' mint látám,
Miket fog kérdezni tőled, alig várnám,
'S egyéb beszédeit hogy immár szólhatnám.

Éli. Bábuel Uramnak Ábrahámnak öttse,
Kit Milka Nákbornak Házas-Tárfa szüle,
Koros időbe-is hogy illy' egétségbe
Házadnál láttalak, örülök ISTENbe.

Báb. Élj te-is lokáig Ábrahám' szolgája,
Tisztelendő ember, mint jeled mutatja.
Hogy benned Uradat ISTEN látnom adta,
Az én venségemet ugyan meg-újítja.

Mit kérdjek elsőben, magam-is nem tudom;
De a' tudakozást továbbadra hagyom:
Menjünkbe. Az étket hozzák mondton-mondom
Étel-közben veled mind lehet nékem szóm.

Mosdjál kedves Vendég és ülj ide mellém;
Lelkedet Lelkembe, ha lehetne venném,
Magad viselését én úgy meg-szeretém,
Mihelyt leg-először szemem' reád vetém.

Éli. Él az ISTEN, a' dig sem eszem, sem iszom,
Míg véghez nem viszem veled való dolgom;
Idejét haladta a' Vatsora tudom;
De nékem ételnél nagyobra van gondom.

Én az Ábrahámnak Fő-szolgája vagyok,
Kinek híre 's neve gazdagsági nagyok,
Ezt betsülik igen a' Kananeusok,
És a' környékbéli fok apró Királyok.

Kanaán' földében senki nem ér vele;
Ökre, júha, száma nélkül a' ketskéje,
Seregekkel a' fok számarra 's tevéje;
Arannyal, ezüffel tele a' fzekrénye.

Ezek

Ezek
A' Ház'
Tsak m
Meg-ve
Ennel
Száz el
Ezt biz
Ez neg
Már
Mellyr
Mellye
Senki
Száz
Hogy
De L
Háza
M
Hog
Hog
Isák'
M
Mel
Ö a
E'
I
Mu
De
Le
B
T
A
T
K

ak,
anyám
Ezek mellett pedig tart feles szolgákat,
A' Ház' szükségére számos szolgálókat;
Tsak maga szolgálival öt Királyokat
Meg-vert egyszer, 's el-szélesztette hadokat.

am.
Ennek a' Sárától születék egy Fija;
Száz esztendő-s-korban, mikor nem-is várta,
Ezt bizonyos okért Isáknak hívatta,
Ez negyven esztendő-s az Attya házába.

Már meg-öregedvén, tsak várja halálát,
Mellyre nézve el-is rendelte Jószágát,
Mellyen Örökösnek vallotta Isákját,
Senki nem tarthatja más a'hoz a' jussát.

,
dom;
ndom
m.
lém;
Szándéka immár ez, hogy meg-házasítsa,
Hogy még szemeivel a' Menyét meg-lássa;
De Lelke idegen, hogy örökös Fija.
Házafulyon akár-kihez Kanaánba.

Mellyre nézve hittel meg-esketett engem',
Hogy ebben mutatnám szolgálai hűségem',
Hogy ő Nemzetségét meszíze fel-keressem,
Isák' Feleségét azok közzül végyem.

zom,
om;
Mikor én azt vetném: Ha el nem fog jöni,
Meszíze Attya házat nem akarná hagyni;
Ő azt mondá, vagyon reménysége néki,
E' dolog' jó végét ISTENTől kell várni.

Illik azért nékem mindent el-követnem,
Munkámat nem ízánom, hogy meg-álljam hitem;
De ha én ezt így-is véghez nem vihetem,
Leány velem nem jö, fel-szabadúl hitem.

Bát. Eppen meg-újítál rendes beszédiddel,
Tanátsos Uradnak bölts rendelésivel;
A'dig tartasz szóval, már az étel sem kell,
Tovább mire mentél nem bánom végezd-el.

Élié. Uram után ISTENT követtem mindenben,
Kértem-is, hogy nékem tanáts adóm legyen:

Mit-is tudna másutt tenni egy idegen;
ISTEN munkálódik mindenütt mindenben,

Hofzszas útam után ez határa jüték,
Még ma Estve felé, és egy kúthoz állék,
Hova vízért jöni feles Leányt láték,
Senkit nem címervén, ottan így könyörgék:

ISTENem hallgasd-meg és míveld ezt nékem,
Ha tetízik, hogy legyen egy bizonyos jelem,
Mellyből én a' te Szent akaratod' értem,
Akaratod' értvén, azt-is tselekedjem.

Légyen az a' Leány Isáknak Jegyese,
Kitől innom kérvén, örömeit mívelje,
Sőt a' vizet a'dig Tevéimnek merje,
Míg azokat épen meg-is elégítse.

Azonban a' mikor én így gondolkoznám,
Rebeka Leányod ére közel hozzám;
Szóllék, 's beszédemmel hozzá botsátkozám,
Kérem, engedné-meg, hogy vedréből innám.

Felel beszédemre igen betsülettel,
A' vedrét meg-hajtja, hogy igyam mennyi kell,
Önként a' válut-is tele tölté vízzel,
Hogy reá menjenek Szolgák a' Tevékkel.

Bát. Ugy vólt-é ez édes Leányom Rebeka?
Reb. Ugy vólt édes Atyám mind valamin' mondja,
Sőt a'nak-felette mind elő mondotta,
Ki Familiája vagyok, 's ki Leánya.

Élté. Ugy vagyon, azt mondá Báthuel' Leánya,
Az Ábrahám' öttse Nákbor' unokája,
Nagy emberségéért úgy lön ajándéka,
Mellyet szemérmesen tőlem el-fogada.

Hogy pedig nékem ez Jelt ISTEN mütatta,
Az én Lelkem elég bizonyságúl tartja,
Hogy tsak ez Személy az Isák' Házas-Társá,
Mint ha szintén ISTEN Égből mondta volna.

Bát.

Bát. Tsud
Almomban

Élie. ISTEN

Engednete

Igy értv

Nem-is ill

Sőt ISTEN

Engemet

Ha ped

Illik tudn

Légyen m

Ki meg-ta

Láb. Aty

Mikor ill

Mók. Al

Mit ISTE

Nékem

Hogy ne

Illy' me

Mert sol

Bát. Ig

Leányom

Sőt IST

Örök F

Éli. Is

Nagyob

Kell ké

Attya.

Bát. F

Láb. E

Élié. E

Ö a' k

Bát.

Mert

Bát. Tsuda dolgok ezek 's elmém felett vagynak
Almomban sem láttam, hogy illyeket halljak:

Élie. ISTENT híván azért segítségül, annak
Engednetek szükség mint Jelek mutatnak.

Igy értvén a' dolgot, egyezzen tanátstok,
Nem-is illik ebben hogy ellent tartsatok;
Sőt ISTEN' újja ez, jól meg-gondoljátok,
Engemet áldással vissza botsáflatok.

Ha pedig kedvetek ugyan nints' reája,
Illik tudnom azt-is, nem tehetek rólla,
Légyen mindenekben az UR' akaratja,

Ki meg-tanít, mit kell mívelnem továbbra.

Láb. Atyám, itt nem lehet nekünk tétovázunk,
Mikor illy' Jeleket adott ISTEN látnunk.

Mók. Akár miben-is mi az ISTENTől várunk,
Mit ISTEN így akar, a'ra Áment mondjunk.

Nékem ugyan minthogy illy' kedves Leányom,
Hogy nehéz nem vólna azt nem tagadhatom,
Illy' meszíze Országra töllem botsátanom;
Mert soha ő színét, úgy hiszem, nem látom.

Bát. Így lévén a' dolog én-is meg-nyúgofszom,
Leányom' Isáktól hidd-el, meg-sem vonfzom,
Sőt ISTENnek tsuda munkájának tartom,
Örök Feleségül nékie ajánlom.

Éli. ISTEN vitte végben bennetek ezeket,
Nagyobb bizonyásra pedig tetfzésteket
Kell kéz bé-adással meg-persételnetek,
Attya, Anya, Bátya; mert ő függ tölletek.

Bát. Fogjad a' kezemet (*Mók*) Kezet adok én-is.

Láb. Erre Jelül adom az én kezemet-is.

Élie. Ezt kell tselekedni már a' Leánynak-is;
Ő a' kívánt Személy, kezét adgyon ő-is.

Bát. Igen-is, ez rendi édes Atyámfija;
Mert Attya Leányát ha erővel adja,

Mit kerestem, kevés munkámra meg-adta,
Sok Könyörgésimnek e' leve a' halzna.

Nints' már egyéb hátra, fogd ez ajándékot;
Ezt a' köves Mentét, 's e' gyöngyös Palástot,
E' Gyűrűt újjodban; de az Arany-lántzot
Vesd nyakadba, osztán az otthon valókat.

Leány' Bátrya *Lábán*, 's édes Annya *Móka*,
E' Fűszerzámokat, melly nálunk-is ritka,
Es e' Portékákat, melly mindenik drága,
Jó emlékezetre rakjátok ládákra.

Mert ha tetszik Uram *Báthuel*, ehetünk,
Kívánt Házaságra mikor meg-egyeztünk:
Illik mind két részről e' Jónak örülnünk:
Es az-után tölled végső Bútsút vennünk.

Bát. Régen készzen minden. Hozzák-el az étket,
Inafok látsátok-meg a' Pohár-széket,
Mind ó Bort, mind újat hozzatok eleget;
Töltsétek-meg mihelyt mondom a' tséizéket.

Éliézer, Urad képében ülj ide;
Rebeka Leányom pediglen melléje:
Te-is Annyok mellém ülj ide e' székre;
Lábán, te a' többit rend-szerént ültess-le.

Gondot viselek én az első Asztalra,
Te-is *Lábán* fiam többinek légy Gazda:
Mútasson jó-kedvet minden én házamba,
Mellyet a' Jó ISTEN örömmel látott ma.

TIZEDIK BESZÉLGETÉS.

AZ ASZTALNÁL.

ÉLIÉZER, BÁTHUEL, LÁBÁN, MÓKA, DUMA, DIRSA, Lábán' inája.

Él. **A**' kivel mit akar ISTEN, el-készíti,
Hogy nints' gondviseelés ne mondja azt
Rebeka' példája izómat erősíti, (senki
Kinek már két Háza hatnak-ki *virtusi*.

Az

Az egyik ez a' Ház, születésed' helye,
Mellynek örömdön most vagyon öröme:
Másik az én Uram' Háza és Tseléde,
Mellynek most ide van minden esze kedve.

Ezt nyeréd magadnak jó természetteddel,
Természet' segítő jó neveléseddel,
Mind kegyefségeddel, mind emberségeddel,
Magad' kedveltető több ékecségeddel.

Bóldog itt az Atya, bóldog a' Leánya!
Bóldog vagy Istentől, jó nevelő Anya!
Bóldog vagy jó Bátya, 's minden Attyafia!
Bóldog Ábrahámnak és Isáknak Háza!

Bát. A' mit reánk ruháztál talám az igen sok,
Ennyi dítséretre nints' nállunk elég ok:
Tsak emberek vagyunk, még pedig korosok,
Nem-is olly' tsínosok, nem-is olly' okosok.

Élié. Jó Báthuel, én nem ízoktam hízelkedni;
Ha ki nem hijéndi, tetsék meg-próbálni;
Velem, a' mi úgy nints', nehéz el-hitetni,
Feketét fejérnek nem tudok mondani.

De ellenben meg-kell azt-is itt vallanom,
Kiben mit ésmérek, el-nem tagadhatom,
Hogy mást-is serkentsek, a' virtust ki-mondom;
Betsület' 's szemérem' rendeit jól tudom.

Bát. Ha Ábrahám bízott a' te hűséggedben,
Meg-nyúghatunk mi-is egyenes elmédben:
Vagyon e'nél sokkal nagyobb tsorbánk ebben,
Hogy nints' Isák jelen a' mi örömünkben.

Élié. Vajha az Attyával ő itt jelen volna,
Nem volna most méltóbb dolog a' látásra!
Vén Attyának dolgát mint követi Fija,
Mint függ szavaitól, mint ágról szép alma.

De noha ő mostan tőlünk távol vagyon,
Szíve' kívánsága nem maradott otthon,

Elméje

Elméje nem
Mi-is hát e
Bát. Igaz-
És hallását
Mint kísér
Isákban, n
Tudniill
És ott az
Holott ig
Hogy egy
Élié. Ug
Ábrahám
Sárának-i
Nem volt
Gond
Egy Örö
Ki által
Illy' vél
És me
Mészáro
Illy' Fij
Illy' par
Bát. V
Élié. R
Es már
Édes C
Bát.
Él. Fe
Es tsal
Hogy
Bát.
Él. K
Remé
Hogy

Elméje nem hiszem hogy itt ne forogjon.
Mi-is hát említsük, neve köztünk folyjon.

Bát. Igaz-é az, a' mit mi egyszer hallottunk,
És hallásától-is ugyan el-irtóztunk,
Mint kísértetett-meg e' mi Ös rokonunk
Isákban, mert e'ről bizonyost nem tudunk.

Tudniillik, hogy Fiját vinné Aldozatra,
És ott az Óltáron vágná darabokra;
Holott ígéretet ISTENTől vett vala,
Hogy egyedül ez az Eklé'sia' Magva.

Élié. Ugy vólt, még pedig már öreg idejében,
Ábrám tizen-öt 's száz esztendejében,
Sárának-is szinte aggott vénségében,
Nem vólt más reménység, hanem tsak az egyben.

Gondolhatja ember, melly nagy próba vala,
Egy Örökös vala az Attya házába,
Ki által Világ-is Idvefségét várta,
Illy' véletlenül kell ennek meg-halnia.

És még a' mi nagyobb, hogy az Attya keze
Mészárolná azt-fel, ki Egyetlen-egygye,
Illy' Fijának vére Attyára fettsenne;
Illy' parantsolattól de ki ne rettenne.

Bát. Vallyon ugyan reá vette vólt-é magát?

Élié. Reá bizony. Fija vállán vitte a' fát,
Es már az Attya-is ki-vonta vólt kardgyát,
Édes Gyermekeinek hogy el-vágja nyakát.

Bát. 'S mint lön ez a' dolog o'fztán, 's miben mű-
Él. Fegyverét meg-kapá az URnak Angyala, (la?
Es tsak ott nem mészíze egy Kosra mütata,
Hogy Fija helyett azt vinné Aldozatra.

Bát. Reá nem mehettem volna soha erre.
Él. Ki hitiben erő's, nagy annak ereje,
Reménység felett-is vólt jó reménysége,
Hogy mit ISTEN ígért nem múlik semmibe.

Bát.

Bát. Rámúlok 's befzeded meg-ünni nem tudom;
De erle is maradt, a' dig tudakozom:

És materiát hat mostan ebben hagyom.
Egyél, jóval vigan, van kenyered, borom.

Te is tiim *Lánc* kínáld Vendégedet,
Talam nem fzeretik, tsak nézik az étket,

Polyárd izibe a' teli tséféket,
Vidáítsd-meg borral, el-fáradt testeiket.

Lánc Azon vagyok Atyám, nem izunöm kínálni,
Egyetek, nem illik most izenemeskedni,

Dum. Soha nem fzeretem halamat meg-tsalni,
A' rokonom sem szokott fok izegyent vallani.

Él. Haj haj *Duma*, tsak kitor am re belölled!
A' Herdó a' kor kong, ha meg-félegited;

Duma Izája pedig, ha meg-elégited:
Engedd-meg jó Uram, ha meg-bánz-is téged'.

Bát. Isten óltalmazzon, hogy ötöt vadaljam,
's tiszteleges tréfát alztalommal áltsam.

Semmit ne bánkódiál, elmérkedjél ijám:
Te is *Éliézer* végy jó kedvet nálam.

É' falattal néked szívből gazdálodom:
Nem-is akariz enni, okát nem tudhatom;

Vékony a' Vatsora, nints' semmi újsagom;
Potoljuk itallal, jó ízű a' borom.

Élié. Sőt inkább azt bánom, Alztalod költséges;
Fele-is lett volna látom elégseges;

Nem akarnék lenni senkinck-is terhes,
Uti ember vagyok, elég nekem keves.

Bát. Gonofz akaródra 's a' rofz' Beleségre
Nehéz, ha költeni kell akár mellyikre:

Barátunkra pedig, 's jó Alztzony-emberre
Ha költünk, azt tézfizük magunk' erzenyebe.

Mok. Rofz' dolgot akarván Uram említeni,
A' Beleséget mért kell elő-hozni?

Mok. Rofz' dolgot akarván Uram említeni,
A' Beleséget mért kell elő-hozni?

A' Beleséget mért kell elő-hozni?

Vall-

Vallyon eg-

Tsak Alzt-

Bát. Megb-

Ha jó vagy

Ha pedig

A'ról nem

Mok. Ma

Álljon íze

Bát. En l-

En laktam

Mok. De

Éliézertől

Bát. Nem

Nem tilt

Mok. I

Mind p-

De nem

A'ról az

Él. S

Tsende

Sem b-

Ez do

Mok.

Hogy

Élié.

Mok.

Bát.

Költe

Nem

Nem

D

Sem

Ho

Igy

Vallyon egyébben rosz' nem lehet-é femmi,
Tsak Afzizonyi-nemből kell-é a'nak lenni?
Bát. Megbatsás Feleség, rosz'afzizonyról szóllok
Ha jó vagy, magadra ne vedd, a' mit mondok,
Ha pedig gyanús vagy magadhoz-is Annyok,
A'ról nem tehetek, te benned van az ok.

Mok. Magam' jónak tartom, más-is reá hagyja,
Álljon szembe velem a' ki ezt tagadja.

Bát. En lehetek ennek nagyobb bizonyosága,
En laktam közelebb a' te szomszédodba.

Mok. De hagyj békét Uram, had szóljak már én-is,
Éliázertől van egy kérdöm nékem-is.

Bát. Nem bánom Feleség, szer jut már néked-is,
Nem tiltottam, módod volt benne e'dig-is.

Mok. Hallánk bővön e'dig mind az Ábrahámról,
Mind pedig az ő egy örökös Fijáról;
De nem kérde senki semmit a' Sáráról,
A'ról az Istenhez ízkott jó Anyáról.

Él. Sára jól van, mert néki nem fáj femmije,
Tsendesen nyugofzik, majd négy esztendeje,
Sem baja, sem búja, sem keserősége,
Ez dologban sintsen néki femmi híre.

Mok. Meg-hólt talám tehát; mert tsudálom vala,
Hogy femmi neve nints' Gyermeké' dolgába.

Élié. Meg-is tetfzik Uram' házában a' tsorba;
Miólta el-hagyta ő édes Sárája.

Bát. Nints' itt maradandó Várossa senkinek;
Költözni kell, elébb vagy hátrább mindennek.
Nem adhatni árrát a' jó Feleségnek,
Nem-is betsülheti kárát senki ennek.

De el-hült az étek, mind a'dig befizéllünk,
Sem Gazda, sem Vendég semmiben nem elzünk:
Hozzanak más fogást, mert el-is késődünk;
Igyunk-is azonban. hiába ne ülünk.

Élié.

Ki nyitott
Százot le
Ezeret
Elvűzik,
Ha kedvet
Soha nem
Ott ha
Ez a mün
El-beteg
Aze mon
Dm. N
Hízaf-
Együtt
Uelzatis
De va

Felcsúg
Fosztás
Hitről
Vagy

Öt hár
De az
Szobbe
Nem

Tsak
Mint
Sok
Vag

Tsake
Do mi
Kexde
Az

Meg-
Kulö
Kulst

Bát. Bámúlok 's beszéded meg-únni nem tudom;
De étlen-is maradsz, a' dig tudakozom:
Ez matériát hát mostan ebben hagyom.

Te-is fiam *Lábán* kínáld Vendégidet,
Talám nem szeretik, tsak nézik az étket,
Folyrassad izibe a' teli tsélzéket,
Vidámitsd-meg borral, el-fáradt testeiket.

Láb: Azon vagyok Atyám, nem szünöm kínálni.
Egyetek, nem illik most szemeremeskedni,
Dum. Soha nem szeretem hasamat meg-tsálni,
A' torkom sem szokott fok szégyent vállalni.

Él. Haj haj *Duma*, tsak ki tör ám te belölled!
A' Hordó a'kor kong, ha meg-félegited;
Duma' szája pedig, ha meg-elégited:

Engedd-meg jó Uram, ha meg-bánt-is téged'.
Bát. ISTEN óltalmazzon, hogy ötöt vádaljam,
'S tisztességes tréfát asztalomnál tiltsam.
Semmit ne bánkódjál, ésmérkedjél fiam:
Te-is *Éliézer* végy jó kedvet nálam.

E' falattal néked szívből gazdálko-dom:
Nem-is akarsz enni, okát nem tudhatom,
Vékony a' Vatsora, nints' semmi újságom;
Pótoljuk itallal, jó ízű a' borom.

Élié. Sőt inkább azt bánom, Asztalod költséges;
Fele-is lett volna látom elégséges;
Nem akarnék lenni senkinek-is terhes,
Uti ember vagyok, elég nékem keves.

Bát. Gonosz akaródra 's a' rosz' Feleségre
Nehéz, ha költeni kell akár mellyikre:
Barátunkra pedig, 's jó Atzfony-emberre
Ha költünk, azt téfszük magunk' erényébe.

Mok. Rosz' dolgot akarván Uram említeni,
A'ra Feleséget mért kell elő-hozni?

Vallyon

Vallyon es
Tsak Afz
Bát. Megb
Ha jó vag
Ha pedig
A'ról nem

Mok. M
Álljon sz

Bát. Én
Én lakta

Mok. De
Éliézert

Bát. Ne
Nem t

Mok.

Mind
De ne

A'ról
Él.

Tsen
Sem

Ez d
Mok

Hog
Élié.

Mió
Bát

Köl
Ne

Ne

Se

H

I

tudom;
om.
t,
Vallyon egyébben rosz' nem lehet-é semmi,
Tsak Aszszonyi-nemből kell-é a'nak lenni?
Bát. Megbatsás Feleség, rosz'aszszonyról szóllok
Ha jó vagy, magadra ne vedd, a' mit mondok,
Ha pedig gyanús vagy magadhoz-is Annyok,
A'ról nem tehetek, te benned van az ok.

Mók. Magam' jónak tartom, más-is reá hagyja,
Álljon szembe velem a' ki ezt tagadja.

Bát. Én lehetek ennek nagyobb bizonyása,
Én laktam közelebb a' te szomszédodba.

Mók. De hagyj békét Uram, had szóljak már én-is,
Éliézertől van egy kérdöm nékem-is.

Bát. Nem bánom Feleség, szer jut már néked-is,
Nem tiltottam, módod volt benne e'dig-is.

Mók. Hallánk bővön e'dig mind az Ábrahámról,
Mind pedig az ő egy örökös Fijáról;
De nem kérde senki semmit a' Sáráról,
A'ról az Istenhez szokott jó Anyáról.

Él. Sára jól van, mert néki nem fáj semmije,
Tsendesen nyugoszik, majd négy esztendeje,
Sem baja, sem búja, sem keserősége,
Ez dologban sintsen néki semmi híre.

Mók. Meg-hólt talám tehát; mert tsudáalom vala,
Hogy semmi neve nints' Gyermeké' dolgába.

Élié. Meg-is tetszik Uram' házában a' tsorba;
Miólta el-hagyta ő édes Sárája.

Bát. Nints' itt maradandó Várossa senkinek;
Költözni kell, elébb vagy hátrább mindennek.
Nem adhatni árrát a' jó Feleségnek,
Nem-is betsülheti kárát senki ennek.

De el-hült az étek, mind a'dig beszélünk,
Sem Gazda, sem Vendég semmiben nem eszünk:
Hozzanak más fogást, mert el-is késődünk;
Igyunk-is azonban. hiába ne ülünk.

Élié.

Él. Én, hogy nem kell ennem magamat tsak men-
De még sem szakad-ki a' tálból a' kezem; (tem;
Még-is tsak mind egyre nógatsz 's kínálíz engem;
Tíz embernek részét én el-nem költethetem.

Bát. A' más alztalanál tisztünk szót fogadni,
Az embernek otthon illik parantsolni.

Él. ISTEN ójjon, nem-is kell szómat úgy venni;
Sőt már ilmet én-is kezdek tudakozni:

A *Thare* és *Nákhor* vallyon még élnek-é?
Tsuda egyiket-is nem hozátok-elé.

Bát. Ő bujdosálokat ISTEN meg-eléglé,
Meg-hóltak, jár immár őt esztendő-felé.

Ezeknél pediglen fokkal-is vénebbek,
Sem, *Arfaksád*, *Sala* és az *Héber* élnek.

Él. Mit hallok? rettentő, hogy-ha ezek élnek;
Talám soha meg-sem halhatnak már ezek.

Bát. Élnek bizony, 's bár még tovább-is éljenek
Mert a' mi földünkben tsak ezek a' Könyvek,
Ezek bizonyági az ígéreteknek,
Mellyeket ISTEN tett megszűzire nékiek.

Él. Örülök élteken, de vallyon hól laknak?

Bát. E' mi Országunknak szomszédjában vagynak;
Ha hallottad hírét nagy *Arméniának*,
Ott születtek, tartják most-is Hazájoknak.

Él. Az Uram *Abrahám* mint fog örülnie,
Ha néki meg-mondom, előtttem a' képe,
Hogy e' régi Atyák élnek egy seregbe,
És mindenik *Isák*' Házasságát érte.

Bát. De *Lában* mit csinál, nem-is halgat ide.
Láb. Az én *Dírsám* s *Duma* vagynak nagy beszédbe
Méltó meg-hallgatni, mert mind a' kettőbe
Nagy az elme, vagynak nagy vetekedésbe.

Dírs. En, hogy ne buzognék? mert szánom *Rebe-*
Ennek a' nagy Háznak ifjú Gazdaszfo nyát, (kát

Ki

Ki nyújtó
Sokszor
Ezekne
El-vízik
Ha kedv
Soha ne
Ott h
És a' m
El-beteg
Azt mo
Dum.
Házassá
Együtt
Utízát.
De
Felesé
Fűzfá
Hitről
Vag
Öt ha
De az
Szebb
Né
Tsak
Mint
Sok
V
Tsak
De
Kéz
A
Me
Kü
Kü

Ki nyújtotta nékem sok kenyerét 's borát,
Sokszor fordítta-el testemről a' páltzát.

Ezeknek itt senki nem tudja Hazáját,
El-viszik, de felek fújjuk a' tarlóját;
Ha kedvetlen vagyok, nem kell tsudálni hát,
Soha nem talállok ilyen jó Pátrónát.

Ott ha a' Férfiak rosz' Feleség tartók,
És a' mint itt szokás, étkek sem olyanok,
El-betegesítik a' szokatlan dolgok;
Azt mondják, Ház helyén vagynak ott Sátorok.

Dum. Nállunk az emberek nem egy elméjűek;
Házasságban fokban mind holtokig hívek,
Együtt jól kezdik, és együtt jól vénülnek,
Utizát is el-töltik szép fereg Gyermek.

De vagynak olyak-is, kik ezt nem mívelik,
Feleséget vésznek, tserélten tserélik,
Fűzfa, hitnek tartják, mellyel öfzve-kötik,
Hitről hitre menni Lelkek nem irtózik.

Vagynak Mátkájokat kik ha haza viszik,
Öt hat Esztendeig otthon el-viselik;
De az ördög köztök a'dik mesterkedik,
Szebbet látván, azt meg-únják, 's tőlök vetik.

Némelleyek Jószágot adnak-is melléje,
Tsak más ő magához mellőle el-végye:
Mint ha tsak paj-tárfa volna Felesége,
Sok kötelefségét nem betsülli többre.

Vagynak még Házasok, kik ha távól vagynak,
Tsak el-nem vésznek úgy utánna egymásnak;
De mihelyt egymással öfztán szembe jutnak,
Kezdett kívánságok únalomra válnak.

Az én Uram' Háza pediglen nem ilyen,
Meg-kell-fenekleni ott hűségnek mélyen,
Külön természetü többtől mindenben,
Külső belső dolog vagyon mind jó rendben.

Bát. Jól beszéllnek ők-is, légyünk vígan mi-is:
E' me'eg érkekből *Éliézer* végy-is;
En vén ember vagyok, példát adok még-is:
Most eredett néki a' szegény *Duma*-is.

Él. *Bátbuel*, ez útban én úgy el-törődtem,
Magamon e'dig-is hogy csak erőt vettem,
Gazdag Asztalodnak már meg-is feleltem;
Már alvásra vagyon minden e'izem kedvem.

Bát. Nem erőltethetek, ám legyen, keljünk-fel:
Adunk hálat ISTE'N, mert jókat vettünk-el!
Léban! *Éliézer* ágyához kísérd-el,
Jól aludjék minden, 's reggel jól keljen-fel.

Dum. Hej! hogy nem lehettem én *Éliézer* ma,
Bizony Asztalt még most nem bontottam volna,
Egy kerülő Pohárt el-köszöntem volna,
Hólnapig idő lett volna az alvásra.

Dirs. Ne búsulj! menjünk-ki, vagyon gondunk a'ra,
Magunk lé'zünk, ké'izen borunk a' pajtába,
A' Tevék' számára ismét lé'zen árpa
Ihatol, 's alhatol a' két oldaladra.

TIZEN-EGYEDIK BESZÉLGETÉS.

ÉLIEZER, DUMA.

Él. A' jó szolga titzi, nem csak hogy el-kezdje,
Hanem Ura' dolgát jól is véghez vigye;
A'dig nem-is illik lásson álmod szeme,
Míg fel-tett dolgának nem szakadhat vége.

En tegnap érkeztem, tzelomat el-értem,
Kevés vólt itt munkám, segített ISTE'Nem;
De gondaim között ugyan csak törődtem,
A' Betsületnek-is immár meg-feleltem.

Azt nem tagadhatom, bizony meg-fáradtam;
Még-is ez fél Éjjet én ki nem aludtam,
Leg-felgyebb négy órát ágyamban nyugodtam;
Fel-kelek, a' Tseléd mit tsinál, hadd lássam.

Mert

Mert
Nékem a
Uram fe
Szolgai

De m
Alufzna
Hafzná
Fel-ker

Majo
Nintse
Az ajt
Mind

Kel
Fél e
Sicls
Mert

Dur
Hog
Él.
Hog
Da

Jó
Be
Te

Vo
Jó
K

i-is: Mert már hogy az ISTEN után meg-áldotta,
Nékem az tsak tisztem, gondolkozzam haza:
s: Uram se búsuljon, magam-is tzelomra,
Szolgai hűséggel jussak Kanaánba.

De mi dolog? sohól egy szolgát sem látok;
Alusznak ők, ha én alunni nem tudok,
Használtak nékiek az, estvéli borok;
Fel-keresném, de a' fetétben nem látok.

-fel: Majd a' pajták-felé én el-vakoskodom;
Nintsen hogy lehessem kitől tudakoznom,
Az ajtóra tartok, majd fel-kolompozom,
Mind a'dig zörgetek, míg szavokat hallom.

ma, Kelj-fel Duma, kelj-fell itt már nem lakhatni,
lna, Fel esztendeig-is nem fognál bútsúzni;
Siefs a' Tevékhöz jó idején látni,
Mert én itt nem késem, vízfíza kell sietni.

'ra, Dum. Meg-lesz Uram, meg-lesz, mindjárt azon
Hogy fel-keljenek a' meg-fáradt Tselédek, (lélizek
Él. Én bé-mégyek; de ti a'dig nyergeljete,
Hogy mihelyt kívánom készen lehessetek.

s. Dum. Nyúghatatlan ember hogy nem tud alanni,
Jó ágyat vetének, de a' gond fel-tsípi:
Be nagy gorombaság jó Háztól siefni:
Tegnapi bélesnek még ízamban az ízi.

ije, Szolga vagyok, nints' mit egyebet hogy tégyek
Vonjuk-fel magunkat, készülünk Legények,
Jó lakásban nem lön fokáig rélzetek;
Ki-pótolok mindent, ha Haza mehetek.

TIZEN-KETTÖDIK BESZÉLGETÉS.

m; BATHUEL, ÉLIEZER, MOKA, LABÁN,
R E B E K A,

s; Bät. **H**ogy van Éliezer, hogy illy' reggel költél,
Almofságod miá az Estve sem edtél,
C 2 Tested-

Testednek nyúgovást most-is nem engedél,
Talám rozágyad volt, a mellyben feküdtél.
Él. Távól légyen, nem volt ágyamnak hibája,
De nem adnak nállunk semmit az álmra:
Uram engem' tölle botsáta dolgozdra,
Azt már el-végeztem, tudom mint vár haza.

Sok ideje-is, hogy el-hagytam Gazdámát;
Már pedig el-érvén ez helyben tzielomat,
Hogy ragadjak itt-meg? meg-tsálnám Uramat,
Ki sokat számlálta e'dig napjaimat.

Bát. Hát ugyan mit akarsz? látom hogy nyergel-
Él. Indulni akarok áldással töletek, (nek

Hogy azon áldással jó Uramhoz térjek,
Kit-is kívánatos örömmel bé-töltsek.

Mók. Azt tsudálom Uram, hogy meg-is gondolod
Még nálunk mulathatsz, nints'olly szorgos dolgoz

Él. Jó Afizonyom, inkább tsudálom hogy mondod
Melly nagy hitet adtam Uramnak, ha tudod.

Mók. Maradj-meg jó Uram e' jó szállásodon;
Szájunk, szívünk egyez meg-mafasztáladon.

Bát. Maradj-meg, mert lehetíz eleget még otthon
Illy' hamar meg-untál, nem tudom mi okon.

Él. Ha betsületemet jó Uram szereted;
Es Uram' javára hogy ha vígyáz lelked,
En készületemet nekem nem ellenzed,
Sőt áldást kívánván, magad sietteted!

Mók. Immár tsak tíz napi mulatást kívánok
Édes Leányomnak, a'dig maradjatok;
A'zal otthon sem lesz' semmi akadálytok,
A' nem sokat télzen, o'fztan induljatok.

Él. ISTEN' áldásával nem élhetek világra,
Hogy most Házasságra hozzánk bírt *Rebeka*,
Nem emberi munka úgy, mint ISTEN' dolga,
Nem jó már e' dolgot késleltetni soha.

Bát.

Bát. Sz

Nofza fi

En *Abrah*

A' Leán

Él. E'

Hogy na

Meg-bo

De bizo

Láb.

Tegnáp

Urának

Kötele

Reb.

De mo

Ha ne

El-mé

Bát.

En ne

Ne le

Meni

Láb

Bé-k

Azo

Mi

Ba

Fö

Kö

Jó

M

N

A

E

A

Bát. Szólljunk a' Leánnyal, lássuk akaratját:
Nofza fiam *Lábdn* izóllítsad *Rebekát*.

En *Ábrahámnak*-is kerülném a' bűját,
A' Leányomnak-is nem kívánnám kárát.

Él. E' szeretetedért áldjon-meg az **ISTEN**,
Hogy nagy kérésemre hajlasz ilyen, szépen:
Meg-botsáfs, nem vagyok olyan embertelen:
De bizony e' dolog nem lehet másképen.

Láb. Jelen van *Rebeka*. (*Báth.*) Leányom tudodé
Tegnap *Éliézer* kezedet bé-vévé,
Urának *Isaknak* a'zal Jegyesévé
Köteleze; már el-indul. Te el-mégy-é?

Reb. Tudom édes Atyám, és forog elmémben,
De most-is tetfzéstek legyen mindenekben:
Ha nem léfzen azért ti kedvetek ellen,
El-mégyek, az Urtól vagyom, látom minden.

Bát. No hát Feleségem készítsetek útra;
Én nem tartóztatom; bízom a' nagy URra;
Ne legyen egyedül Férjfi-társaságba,
Menjen-el *Débora* véle a' Dajkája.

Láb. Készüljenek hát a' Szolgáló-Leányi,
Bé-kell *Kanaánba* nekik-is kísérni:
Azon már túl vagyunk, hijába itt sírni:
Mi rendünkhöz nem fér csak magát botsátni.

Bát. Az úton enni kell, rakjatok eleget;
Főttet nem vihetni, készítsetek sültet,
Kövér pujkát, lúdat, füstölt petsenyéket,
Jó borral töltsék-meg a' boros tömlőket.

Tegyétek zsákokba igen jó Sajtokat,
Mind vajas mind pedig mézes Pogátsákat;
Nem-terítik-még a' Pusztán Asztalokat,
A' Tevék el-bírják az úti kóstokat.

Ne kéfsünk mert nem jó későn el-indúlni,
Az Alfizonyok szoktak sokára készülni,

Mikor ők így útra szoktak kászolódni,
El-únja az ember őket elő várni.

Tsak míg kontyolódnak, 's magokat illetik,
Ide-fova kapnak az idő el-telik.

Ldb. Künn van *Éliézer*, alig várakozik:
De tsak így Húgom-is ki-nem ugordhatik.

Bát. Én soha nem láttam e' Szolgának mását,
A' ki így fajnálja múlni Ura dolgát,
Illyen fáradtan-is meg-szakasztja álmát;
Bezzeg igának nem tartja szolgálatját.

Bánom, hogy felőle tsak gyanakodtam-is;
Kiben mi van, ember nem tudja soha-is;
De az Idegentől jobb tartani még-is,
Mint sem hamar hinni, mert e' Világ hamis.

El. Kéfszen vagyunk már, mit tudunk tenni töb-
Már Szüléinek tett *Rebeka* eleget, (bet:
Gyermeki indulat másképen sem lehet;
En Szolga sietek, ki okoz engemet?

Akár mit szóljak, már tisztem hogy bütsúzzam,
Minden Jegy-ruháit emberül el-raktam:
Tsak e' volna vége, akár-mint halasztzam;
Minden betsületnek, úgy tudom, helyt adtam.

De Jegy-ruhájánál nagyobb Jegy-ruhája,
Kegyes, Isten-felő, és szemérmes volta,
Mindenhez jó maga alkalmaztatása,
Serény, eszes, tsinos, jó Gazdaszszonysága.

Azert én Uramnak igaz Vére, Tagja,
Báthuel, az én szóm utolsó hozzád ma:
Az ISTEN Házadat e'dig meg-áldotta;
Enek-utánna-is el-ne hagyjon soha.

Ez Háznak betsület' tudó Gazdaszszonya,
Es *Lában* ezeknek egy örökös Fija,
Ti nagy emberségtek engem' bé-fogada,
Es minde e'dig igen betsülettel láta.

ISTEN

ISTEN
Jóknak
Kit mo
Felölle

Reb.
Kedve
Már ti
Sok k

IST
Gond
Éljete
Ha it

Jó
Es é
Alon
A' n

Bát
Lég
Eze
Ell

M
En
L
M

Is
H
E

ISTENnek áldása maradjon e' Házon,
Jóknak Kútfejéből jókat rá árasztson;
Kit most tölle botsát, kérjük ISTENT azon,
Felölle mindenkor kedves hírt hallhasson.

Reb. Jó Atyám *Báthuel*, 's édes szülő Anyám,
Kedvenet kereső szerelmes jó Bátyám,
Már titeket rendre meg-tsókolgata szám,
Sok könyvekkel ázott ma értetek ortzám.

ISTEN közzületek engemet el-víszzen,
Gondomat viseli ott-is azon ISTEN;
Éljetek szerentsés és jó egészségben;
Ha itt nem, lássalak az Örök-Életben!

Jó nevelétekért, jó dajkaságtokért,
És érántám való sok fáradságtokért,
Alom' szakasztással rám vigyázástokért,
A' minden Jók' Atyya adjon érettem bért!

Bát. Mi Vérünk, Leányunk, és Húgunk *Rebeka*,
Légyen te fejedon ISTENnek áldása,
Ezerfzer ezerig légy el-fzaporodva,
Ellenség' kapuját te Magod el-bírja!

Mok. Ezerfzer ezerig fzaportson ISTEN!
Én tudom, nem látalak soha ez életben.

Láb. Szaporodjál Húgom ezer 's ezeriglen!
Mint el-fogódék szóm! Elj jó egészségben!

Reb. Én Atyám Házának nagy 's kitsiny Tfelédi,
ISTEN ti veletek jónnak szeretői;
Hogy ha mit vétettem, meg-botsásson kiki,
E' kapun végképen botsátatok ma ki.

El. No, tevémre ülök, hogy rendelést tégyek,
Tevékkel Legények nőza sieffetek,
Mit sírtok, bámúltok? Így kell lenni ennek,
Örömré válnak még e' keserves könyvek.

E' fzerfzámos Tevét te *Duma* viadd elé,
Ajtó előtt való fel-hágó kö mellé,

Rekeké lesz az új Afzszonyunké.

Jól vagyon, fel-üle, takargafsárok-bé.

Dajkájának segélj, hadd üljön-fel ő-is:

Helyheztesd rendesen a' Leányokat-is,

Helyben ültek többet, meg kell fzokni ezt-is;

Legény te tilzted lesz' ez, még az úton-is.

Indúljatok immár, utánnam rendesen:

Ez Háznál-is marad, velünk-is jár ISTEN!

Bát. Menjetek békével és jó fzerentséfen!

Ábrahamhoz, Isákhoz, köszönetem menjen.

TIZEN-HARMADIK BESZÉLGETÉS.

ISÁK, ÁBRAHÁM.

Isák A' Régi.Böltseknél helyes vólt e' mondás:
Tsak nagy dolog vólt a' hofzszas várakó.
Nem-is vólt nehezebb nekem egy útozás, (zás,
Mint Éliézeré, melly máfzás, nem járás.

Ugy tetfzik azóltá el-tólt egy elztendő,
Olly' hofzszasnak tetfzik énnékem ez idő,
Ugyan meg-élednék, ha hallanám hogy jó:
Nem-is vólt látása előttem olly' kellő.

Ábr. Meg-jő édes Fijam, én jó hitben vagyok,
Még e'dig nem kéfett, mert dolgai nagyok,
Más Országban sokszor a' dolgok foglyofok:
Ő-is elmés ember, máfok-is okofok.

Isák. Én úgy gondolkozom, hogy lett akadályá,
Mefzfe út, ki tudja mi eshetett rajta!

A' pulztán Tsavargók ha hánták préára,
Vagy pedig vihették magát-is rabságra.

Ábr. Nem gyözök dolgozon Fijam tsudálkozni,
Elmédben kezdettél hogy így tsuggedezni,
Ki tőlem tanúttál az ISTENben bízni,
Ő Gondvitteleset mindenekről hinni.

Ö,

Ö, k
Ö, ki i
Ö keze
Mint
Illik
És Jó-
Ki tud
Kit is
Isák.
A' min
De na
Miólt
Me
Hogy
Mind
Vérci
Abr.
De m
Mási
De n
Ts
Ford
Had
Nagy
Is.
Az é
Fog
De n
Abr
Élié
Vag
Mc

Ö, ki meg-számlálta hajunknak-is számát,
Ö, ki igazgarja mindnyájunknak útát;
Ö kezdette emberek' első Házasságát,
Mint Vőfély Ádámnak úgy vitte az Évát.

Illik azért néked ez ISTENben bíznod,
És Jó-akarátját tisztes szívvel várnod;
Ki tudja talám csak még ma-is meg-látod,
Kit ISTEN mutatott, a' ki legyen Tárfod.

Isák. Édes Atyám tudom, hogy mind úgy vagyok
A' mint Lelked hiszi és nyelved tanítja; (a',
De nagy kívánságom nem nyugszik azólta,
Miólta, miért ment, a' Lelkem meg-tudta.

Mert a' Házasságra intő jó tanácsot
Hogy elmémre adtad, szerzettél nagy gondot,
Mind elmémnek tsuda nyúghatatlanságot,
Véremben-is gyúló, 's buzgó kívánságot.

Abr. Húsból vérből való vagy te-is jó Fijam:
De mezfize nem halad, mert Jelentést láttam;
Máskor e' félére számot sem tartottam;
De most hiszem, meg-lesz', a' miket kívántam.

Tsendesedjél azért és bízzad ISTENre,
Fordulj ottan - ottan buzgó Könyörgésre;
Had verés, Házasság, egyedül van tőle,
Nagy Isteni munka tetízik-ki ezekbe.

Is. Édes Atyám tetsék, ki-mégyek mezőre,
Az én elmélkedő 's könyörgő helyemre,
Foglalom kevésbé magam' Könyörgésbe;
De nem késem, mindjárt meg-jövök elődbe.

Abr. Járj békével Fijam, én itt bennmaradok,
Éliezer felől talám új hírt hallok,
Vagy hogy ugyan kívánt Vendégeket látok;
Mert úgy tetízik nekem, hogy örömet varok.

TIZEN-NEGYEDIK BESZÉLGETÉS.

I S Á K.

MEg-örvendezetteti a' bölts Fiú Atyját,
De a' bölts Arya-is építi a' Fiját:
Valamikor hallom édes Atyám' szavát,
Tanúlok mindenkör tőle, 's vészem hasznát.

Nem-is lehet, hogy ne tanuljanak tőle:
Néki me'nyi szava, annyi böltségsége;
Akár vatsorál ő, akár ül ebédre,
Még a' tréfája-is néki merő letzke.

Istenem! tsak most is melly szépen taníta,
Tsüggendezésemben mind meg-vígasztala,
Öreg ember lévén, ébreszte, 's újíta,
Beszédére bizony vagyok én tsak néma.

Isten áldotta-meg, könnyű az elméje;
Mc'nyit fárad, jár, kél, nem nehéz a' teste;
Egyfizer másfizer mennyin költenek ellene,
Annyi orvoslója, mennyi ellensége.

Hát ha *Éliázer* jőne, mit tsinálna;
Mert már el-hitte azt, hogy nem jár hijába:
Lelkében örülne, testében tombolna,
Mint jó, és mivel jár, bizony alig várja.

Énnékem-is pedig mostan én Istenem,
Hamar valósággal vigasztalj-meg engem.
Mint másfizer-is, tsak te benned reménységem:
Kézem, Lelkem' azért hozzád fel-emelem,

Bízom ugyan én az el-küldött Szolgához,
A' ki régen szokott az ő jó Urához,
Egész tehetséggel nekünk örömet hoz,
Mert egyenes ember, elméje nem haboz.

Jó erős vas-matska bizony a' reménység,
De a' jelen-létel mind nagyobb tsendeléség:
Ő jó huségében alig lehet kétség;
A' kit tén pediglen, hozzánk való Vérség.

Men-

Me
Ki va
Te v
Ha k
Ta
Mind
Nála
Tiéd
M
Míg
Kéts
Ha
M
Örö
Egy
Kiv
Kik
Me
UR

Él
Ki
M
H
É
T

S.

Mennynek Földnek URa és Gondviselője,
 Ki vagy mindeneknek Kezdeté és Vége,
 Te világod nélkül Ember jár sötétbe,
 Ha kézen nem tartod, minden tér semmire.

Tanátsa Embernek merő balgatagság,
 Minden böltsefsége csak azon bolondság,
 Nálad van' egyedül az Erő és Jóság,
 Tiéd a' Hatalom, és minden Uraság.

Minden füstbe mégyen, valamihez kezdünk,
 Míg hozzád nem futunk, nintsen erősségünk,
 Kétség minden dolgunk, te vagy reménységünk,
 Ha te nem vagy Fejünk, nints' elevenességünk.

Most-is ez igyemben rád hagytam dolgomat,
 Örömmel követem, csak add tanácsodat,
 Egy illendő Társfal vígaltald szolgádat,
 Kivel készíthessem számodra magamat.

Vallyon kik, a' kiket távól jöni látok?
 Kiken az elmém jár, bizony talám azok;
 Mert mint fel vehetem, Férjfiak 's Alszonyok.
 URam te dolgaid melly tsudák 's titkosok.

TIZEN-ÖTÖDIK BESZÉLGETÉS.

ÉLIEZER, REBEKA, ISÁK.

El. **K**ét Honapja telék ma utazásomnak,
 Ertem már szélbe Isák Hazájának:
 Ki minket hordozott, hálá a' nagy URnak!
 Majd látjuk személyét *Abrahám'* 's *Isák*nak.

Reb. Éliezer látok egy Embert nem melízze,
 Hogy lassan sétálgat egyedül mezőbe.

El. Nem láthatom hól van, ha Uram' tseledje,
 Távól meg-ésmérem, ha akad ízeimembe:

Látom már. Szerentsés a' dolgunk *Rebeka*,
 A' bizony az *Isák*, én URamnak Fija;

El-

El-hiszem, hogy magát oda bé meg-únta,
Erkezelemet-is kívánsággal várja.

Jaj ISTENEM! így én nem lehetek szembe,
Hadd szálljak-le hamar tevémről a' földre,
A' boríték fátyolt hordza Dajka ide,
Az én személyemet hadd fedjem-bé vele.

El. Egészséggel Uram, adjon Isten sok jót,
Ki e'dig mindenkor és most-is meg-áldott!

Isák. Kívánatos Vendég a' jó ISTEN hozott,
Ki bé-telyesíti nekünk a' mit mondott!

Mitsoda Sereg ez? esméretlen nekem:
Békefésséggel jösz-e? előre hadd kérdjem.

El. Uram békefésséggel 's nyereséggel jöttem,
Miért küldtettem volt nyertesen el-értem.

E' Sereg mind tiéd; de közelebb egyet,
Élted' jó társául hoztam e' szép Szüzet,
Bé-tölti örömmel búsongó szívedet,
Erköltstre, formára, mert nem hiszek szebbet.

A' mi nagyobb, Véred Nákhor' Unokája;
El Attya Bábuel kinek ő Leánya,
El édes Anya-is, és Labán a' Bátyja;
E' szép Szüznek pedig a' neve Rebeka.

Egyenlő tetfzésből néked ajánlották,
Örök Feleségül melléd botsátatták;
Ezerig terjedni Magodat kívánják,
Ellenség' kapuit hogy azok el-bírják.

Isák. Örüljek, sírjak-e, jó szerrel nem tudom,
ISTENnek jóvóltát sok jelekből látom,
Mellvért telyes szívűből én ötet imádom,
Mert jót gondolt rólam, a' mint tapasztalom.

Nákhor' Házat ISTEN érettem meg-áldja,
Hogy ily' nagy jóvóltát Házunkhoz mütatta,
A' igaz rokonunk, és vérségünk' Tagja,
A' nál' közelebb' jött, tsuda ISTEN' dolga,

Téged'

Tég
Hogy
Tsont
Néke
Te
Öröm
Te lé
Te lé
Or
Hogy
Ékes
Szer
Reb.
Mert
Egés
Akar
Isák
Szer
Rége
Édes
A'
Eng
Szer
Söt

N
Mag
Min
I
Min
Ho
El-

Téged' pedig jó Szüz érette betsüliek,
Hogy érttem Atyádat el-hagytad, elmérlek
Tsontomból lett tsontnak, és testemből testnek,
Nékem adtad magad', én Lelkembe vészlek.

Te lélsz' már éltemnek egy kedves jó Társa,
Örömmnek búmnak egy-aránt osztója,
Te lélsz' én izememnek kedves vidámsága,
Te lélsz' *Sára* után Lelkem' nyugotója.

Ortzádat édesem mostan azért fedd-fel,
Hogy szemem' vidámitsd kívánt személyeddel,
Ékes vagy Leányi szemérmetséggel,
Szereteted' mutasd külső belső jellel.

Reb. Uram *Isák*, Uram szódat meg-fogadom;
Mert én tiéd vagyok, tenéked ajánlom
Egészen magamat, és meg-is mutatom,
Akaratod alatt lélsz' én akaratom.

Isák. Személyed, termeted, és szavaid szépek,
Szerelmedben telyes szívemből örvendek;
Régen vár az Atyám, veled már bé-mégyek,
Édes Anyám *Sára*' sátorába vészlek.

A' több rendelés leszt az *Ábrahám*' dolga;
Engedő Fijának te légy már a' Társa,
Szeretét hozzád tudom meg-mutatja,
Sőt talám érzette, hogy örömet lát ma.

C H O R U S.

Nagy vólt *Ábrahám*' hiti 's az *Isák*' áldása,
Mindenik' elméretes az Eklésiába,
Magát ISTEN hozzájok úgy le-botsátotta,
Mint Barátjához szokta ő kedves Barátja.

De e' mellett Hiteket meg-is próbálgatta,
Mind Jobbra és mind Balra őket meg-forgatta,
Hogy az ISTEN' tüzeben Hiteknek falakja
El-veszne, és maradna a' tiszta arannya.

Ada

Ada nékik szélesen terjedt Gazdagságot;
Igért e' mellé pedig ki-terjedt Országot,
Kanaán' egész Földét; de ők e' Jóságor
Tsak Temető-helyekben bírták mint fajátot.

Isak' Fija *Izrael* míg el-szaporodék,
Es az alatt a' dolga fokképen változék,
Későre éré azt el osztán a' Maradék,
Josue' fegyverével melly nékik adaték.

E' Méltóságos Háznak Méltóságos Ura,
Gróf *Etiblen Miklos* Erdély' Cancelláriusa,
Ifjúságodról fogva Hited vólt próbába,
Magához a' Jó ISTEN téged' úgy szoktata.

Igéretet tett ISTEN néked még előre,
Mellyet meg-is jelentett ama' szép Sengékbe,
Elmédnek erejébe, gyors ítéletibe,
Es minden böltsétségnek bé-vehetésibe.

Házadnak ékefsége, Házadnak nagy dísze,
Fijakkal, Leányokkal ISTEN ki-terjeszte:
Örömedet élelzi most ennek egyike,
Kit által adíz nagy Háznak, örömről örömré,

A' kegyefségnek tudod ígéreti vagyon,
Mind jövődöre való nézve, mind a' más világon
ISTENNél Házad' dolga mind írásban vagyon,
Jót gondolt-el felőle, e' Világ bár zúgjon.

Méltóságos Gróf *Aszfzony Rédei, Julia*,
Régi *Rédei* Nemzet' egyik Nemes Aga,
Igy elsőben e' Világ vólt mintegy mostoha,
Hogy szebben emelkednék Méltóságod' szarva.

Házasság által ISTEN réve Uri Házba,
Es ott szép Tsemetékkal gazdagon meg-álda;
Kik közzül nevedék ez az ékes Plánta,
Kinek kívánt örömét szíved el-érte ma:

Mert Gróf Urfi *Teleki Sándor'* gondolatja
Mint a' diglan repdése, mint *Noé'* galambja,

Míg

Míg
A' h
E
Szen
Minc
Es a
Ni
De v
ISTEN
A' M
Sz
Attya
Anny
Kinc
Ma
Kit I
Földi
gés
Eli
it Is
obb
fván
Ugy
jenc
jenc
ieszf
Eli
teltó
Kegye
Eljen
A'
Ki új
Eljen,
Öröme

Még vízek tsendesedvén olaj-fára szálla,
A' honnan egy szép Ágat magának szakasztja.

Ez pedig ágyéknak szerelmes Magzattya,
Szemérmes, ISTEN-felő Kis-Afzizony *Julia*,
Minden ékekségekből *Rebékának* mássa,
És azon Áldásoknak, úgy látszik torfossa.

Nints' Attya, nem viheti azt ő a' *Noénak*;
De viheti még élő szerelmes Anyjának,
ISTEN' próbáló tüze finom Arannyának,
A' Méltóságos Afzizony Árva *Vér Júdának*.

Szüleitől el-válik, de bődög bujdosás;
Attya helyén lesz' Férje, Áldás után Áldás:
Anyja helyett-is várja őtet Anya olly' mas,
Kinek a' me'nyi szava, annyi jó tanítás.

Maradjon jól Házában 's éljen Uri Attya,
Kit ISTEN szép időkkel és erővel álda,
Földi Felségek előtt bersülteret ada,
Egészes testében ép elmét-is hagyja!

Éljen az édes szülő 's jól nevelő Anyja,
Itt ISTEN Méltóságra jó-kedvéből hozza!
Öbb szép Magzatinak-is, kikkel ékes Háza,
Ívánatos örömet életben lássa!

Ugyan ez *Bethlen* Házában a' kik benne maradnak,
Éljenek, és nőjjenek, kisdedek 's nagyobbak!
Éljenek a' Leányok! éljenek a' Fiak!
Leszfzére Unokákat utámnok hagyjanak.

Éljenek a' mostani Örömnök okai,
Méltóságos Vőlegény, kegyes eszes Urfi
Egyes emberségesnek nevét ki viseli.
Éljen a' szép Menyafzszony! 's dologgal

A' *Teleki*-nagy Háznak még élő Afzi
Ki új Házafok Párját nagy örömmel
Éljen, éltesse ISTEN! 's engedje hogy
Örömet telyesedni e' szép Házaiságba

Illyen örömek' napján örült immár tíznek,
Ágyékából származott édes Gyermekinek:
Ez vala már csak hátra, alig várta ennek
Napja örömet adjon testi szemeinek.

Majd mintegy kételkedett hogy ezt is érhesse,
E'nek pedig oka vőlt hosszúas betegsége,
Ezen kívül számtalan fok kefergetele,
Ugy hitte, hogy míg ez lesz', ezek téfzik sírba.

Emberi gondolatnál jobb lön az Istené,
A' melly Isten ő tegzét nyílakkal meg-tölté,
Azon irgalmas Atya ezt is meg-engedé,
Áldását ezeknek-is hogy fejekre tenné.

A' Völegénynek pedig szerető Vérei,
Nagyra született és ment tíz Attyafiai,
Meltóságos négy Bátyya és hat jó Nénnyei,
Örömének egyaránt szíves örülői.

Eljenek, ezerekig el-szaporodjanak!
Ellenség' kapuj' val hogy ők bírassanak,
Istennben vetett hittel öízve fogódjanak,
Konkoly hintő ördögére igen vigyázzanak!

A' csomóban kötött nyíl nem törik-el könnyen;
De ha külön próbálod, szegten szeged menten.
Egygyek vagytok Vér szerént, noha tizenegygyen
Egygyelségre Vérség hív: rajta értsen minden.

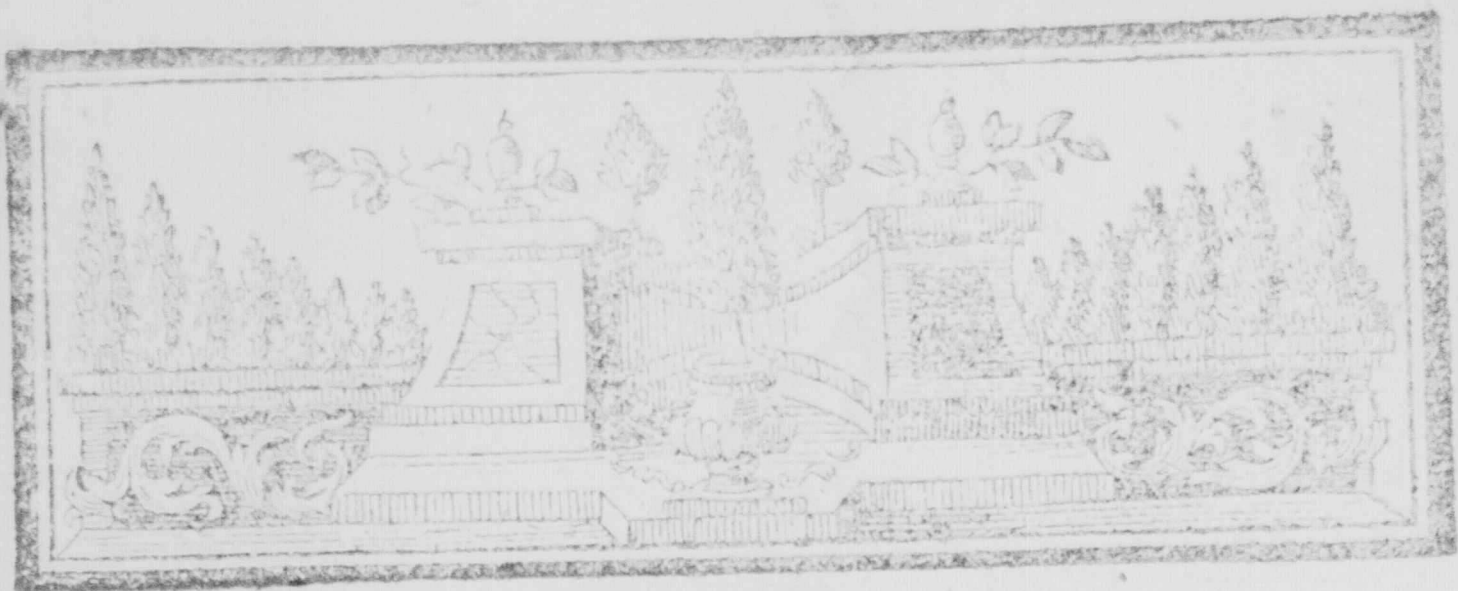
V É G E.

Vége

ELSŐ BESZÉLGETÉS.

ÁBRAHÁM, ÉLIÉZER.

Ab. **M**iólta meg-hala az én édes *Sárám*,
Életem' sok baját kivél, míg élt, osztám
Egy fejemre szállott már minden nya-
Te a' mit segítesz *Éliézer* szolgám. (valyám;
Látok sok rossz példát, sok rút veszekedést,
Sok Fiútól Atya, Anya, szenved verést,
Atyafiak közt-is szörnyű ellenkezést,
Egyik másik előll kapdossa az Ős részt.
Tudod, gyermekimet én meg-osztóztatám,
Többinek részeket én pénzül ki-adám,
Pákot házamnál Örökösnek hagyám,
Tsak egyik-is méltán már nem vehet reám.
Koros ember vagyok, akartam kerülni,
Hogy én javaimon ne perelne senki;
Pák az Örökös, a' többi menné-ki:
Nem maradt tudtomra fenn akadály semmi.
Egyaránt nem jútott, nem tehetek róla;
Pák az Isteni Igéretnek Fija.
Az ő Magvára néz egész *Kananéa*,
O lesz én utánnam mindenemnek Ura.
Övé minden öreg 's minden apró barnom,
Övé minden szolgám és minden szolgádom.

Soha *Isák* oda nem megyen hogy lakják,
A'ról a' jó Leány tsak úgy gondolkozzék.
Isten ki ki-hozott a' *Tharé* házából,
Született földemből, neve szerént *Úrbél*,
*Kálded*nak Bálványt tisztelő Várából,
E' földet rendelte nekem jóvóltából.

Én *Uánnam* pedig én maradékomnak,
Az én ágyékomból származott Fijamsak:
Mi vagyok, ellenc hogy állhassak annak,
Ez helye Istentől meg-ígért Áldásnak.

Élié. Meg-esküszöm én-is már a' Teremtőre,
Isákat nem viszem *Siria* földére,
És *Kananeusok* Leányát hogy vegye,
Telyes tehetséggel ellent tartok benne.

Hanem Felesége *Isáknak* az leszén,
Én minden örömmel igyekezem ebben,
A' kit Isten mutat *Náchor* idejében,
Ez a' Hitnek feje: Isten úgy fogéjen.

Abr. Nints' már egyéb háttá, úadra készülj-el,
Végy szolgákat melléd egy-néhány tevékkel,
Az útra valókat 's ajándékot rakd-el,
Azután indulj-meg az Isten' hírével.

Élié. Ugy de a' mi nagyobb azt el-felejtettem
Isák akaratját még én nem értettem;
Mert ha e' jó dolgot én így véghez viszem,
'S ofatán benne hagynak, meg-esik énnékem.

Abr. A' miket felegetsz, a'tól nem kell félni
A' mit én akarok, 's néki fog tetszeni;
Tfak készülj, indulj-meg, én dolgom a' többi,
Légyenek vezérid az Isten' Angyali.

MÁSODIK BESZÉLGETÉS.

A B B A H Á M.

A' Gazdának felette nagy boldogsága,
Ha akad hiteles és terény szolgára;

Máské-

Másképe
Mindenü
Éliézer

Hűséges
E' mell
Látok

Vagy
A' szó

Kivel
Boszfo

Nem

Mert

Ki ne

Mint

Sa

Mél

Udy

Mir

F

Se

M

E

B

A

E

Másképen dolgának nintsen szaporája,
Mindenütt nem lehet maga szeme 's lába.

Élőzserben jó szolgai jeleket,
Hűséget, hallgatást és nagy ferénységet,
E' mellett pediglen szelíd emberséget;
Látok Isten-felő szép jámbor életet.

Vagyon-is illendő keménysége néki,
A' szó-fogadatlant hamar meg-is veri,
Kivel mint kell bánni, elzefen meg-nézi,
Boszszúját helytelen senkin ő nem üzi.

Nem részeges, nem kell sem kártya, sem kotzka,
Mert némelly szolgának nintsen egyéb dolga,

Ki nem esik soha kezéből a' pipa,

Mint a' győri kapu olly' füstös a' szája.

Sok, kit Ura dolga ágyból fel nem venne,

Mély-földekig kupa borért el-kísérne,

Udvarban étlen-is inkább el-henyélne,

Mint jó fizetésért dolgos házhoz menne.

Élőzsernek én nem hallottam szitkát,

Sem rút esküvését, sem irtózó átkát,

Más, szeretteiből-is tsak szórja az attat,

Esküvés nélkül nem szólja három szavát.

Mind ezekből méltó reménységet vettem,

Betsületemre jár a' hová küldöttem;

Azért alázatos könyörgéssel kértem,

Hozza-meg javunkra az én Jó Istenem.

Isáknak-is ezen dolgot meg-jelentem,

Mert ő még nem tudja hová 's mint küldöttem,

De ha én a' dolgot elméjébe télzem,

Mint jó szelíd Fiú készen enged nekem.

HARMADIK BESZÉLGETÉS.

ÁBRAHÁM, ISÁK.

Fiam! azt a' napot én régen kívántam,

Isten meg-mutatván, hogy én azt tudhassam,

Ki

Másképen dolgának nintsen szaporája,
Mindenütt nem lehet maga szeme 's lába.

Élőzserben jó szolgai jeleket,
Hűséget, hallgatást és nagy ferénységet,
E' mellett pediglen szelíd emberséget;
Látok Isten-felő szép jámbor életet.

Vagyon-is illendő keménysége néki,
A' szó-fogadatlant hamar meg-is veri,
Kivel mint kell bánni, elzefen meg-nézi,
Boszszúját helytelen senkin ő nem üzi.

Nem részeges, nem kell sem kártya, sem kotzka,
Mert némelly szolgának nintsen egyéb dolga,
Ki nem esik soha kezéből a' pipa,

Mint a' györi kapu olly' füstös a' szája.

Sok, kit Ura dolga ágyból fel nem venne,
Mély-földekig kupa borért el-kísérne,
Udvarban étlen-is inkább el-henyélne,
Mint jó fizetésért dolgos házhoz menne.

Élőzsernek én nem hallottam szitkát,
Sem rút esküvését, sem irtózó átkát,
Más, szerettéből-is csak szórja az attat,
Esküvés nélkül nem szólja három szavát.

Mind ezekből méltó reménységet vettem,
Betsületemre jár a' hová küldöttem;
Azért alázatos könyörgéssel kértem,
Hozza-meg javunkra az én Jó Istenem.

Isáknak-is ezen dolgot meg-jelentem,
Mert ő még nem tudja hová 's mint küldöttem,
De ha én a' dolgot elméjébe tészem,
Mint jó szelíd Fiú készen enged nekem.

HARMADIK BESZÉLGETÉS.

ÁBRAHÁM, ISÁK.

Eljam! azt a' napot én régen kívántam,
Isten meg-mutatván, hogy én azt tudhattam,
Ki

A'kor ugyan halgat, 's osztán ki-fakalztja:
Az illy' Házafságnak ritkán van jól dolga.

Rebeka! Dolgodat hadgyad mindgyárt félbe,
Jöjj-ki egy kevéssé ide mi közinkbe.

Reb. Itt vagyok, parantsolj, kész vagyok mindenre
A' mire érkezik eröm tehetsége.

Bát. Tudod-é, e' Szolga hozzánk mi végre jött?
Tudniillik, te köztéd és az *Isák* között,
A' ki *Ábrahámnak* egy Örökösfe lött,
Házafságot kölsön, mert ISTENTől Jelt vött.

Mond-meg hát Leányom, fenki nem erőltet,
Mire bírta ISTEN ez-aránt szívedet;
Azért szöllítottunk előnkbe tégedet,
Hogy értsük magadtól magad tetszefedet.

Reb. Szüléim' tetszése, tetszésem mindenben,
Jómat kívántatok, úgy láttam eddiglen:
Most-is valamire vezérel az ISTEN,
Akaratokat téfzem mindenekben.

Bát. Szeretjük *Isákat* a' mi részünkről mi,
De magad számára néked kell szeretni:
Bizony meg-nem-úntunk Házunknál tartani,
Mint imént-is mondám, nem erőltet fenki.

Hogy reánk halasztasz, a'zal-is nem vétesz;
Mert így meg-jelented hogy betsülsz és szeretsz,
ISTENTől-is áldást reád úgy remélhetsz,
Így tsendefséget-is Lelkednek szerezhetsz.

Reb. Látom ISTEN' dolga, én-is meg-egyezek,
Kéz bé-adásommal meg-is petsételek;
Ez egy ugyan nehéz, meg-válnom tölletek;
De illik kedvelnem a' mit ti szerettek.

Bát. Így tselekszel a' mint jó Leányhoz illik:
Látod *Éliézer*, mindnyájunknak tetfzik,
ISTEN így akarta, ez *Isáknak* bírlik,
El-viheted veled, ebben kedved telik.

Éhé. Tsuda körülöttem az ISTENnek dolga,
A' ki szándékomat igyen meg-áldotta,

Mit kerestek
Sok Könyv

Nints' m

Ezt a' köve

E' Gyűrűt

Vesd nyak

Leány'

E' Fűzér

Es e' Por

Jó emléke

Mert h

Kívánt H

Illik min

Es az-utá

Bát. Ré

Inafok lá

Mind ó

Töltséte

Éliéze

Rebeka

Te-is A

Lában,

Gon

Te-is

Mútaff

Mellye

ÉLIE

Él. A

Rebek

Kinc